

Poštšina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

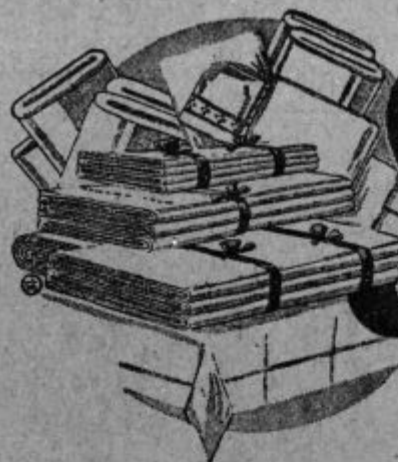

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ŠT. 5. MAJ.

Posteljno in namizno perilo

priporoča

A. & E. Skabernè
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opremah.

Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk
v vezenju brezplačen.
Nizke cene.

Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

ZVONARNA IN LIVARNA

družba z o. z.

v Št. Vidu nad Ljubljano

se priporoča

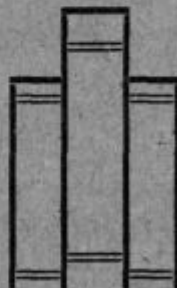
za naročila **ZVONOV** in vseh v
železo- in kovinolivarsko
stroko spadajočih predmetov

Izvršitev strokovno dovršena!

Zahtevajte cenike!

Cene najnižje!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Zobni atelje Krško

pri farni cerkvi.

Izvršujejo se umetna zobovja posameznika in cela v kaučuku in zlatu, zlati mostički in krone, plombiranje zob i. t. d. solidno in po najnižji ceni.

Se priporoča

F. L. Frančič, konces. zobotehnik.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

ima vedno v zalogi vse potrebščine za Marijine družbe, kakor tudi lepe nikel, krize, navadne in fine izpeljave, razne svečnike, kipe, barvane in bele, kroglice itd. Posebno pa priporoča svojo veliko izbero stenskih oljnatih slik, in sicer: Velikost 42×32 cm à Din 8,—, 52×39 cm Din 10,—, 63×47 cm Din 15,—, 74×54 cm Din 20. Blagovolite si ogledati. Cene nizke in solidne, postrežba točna.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestiva, proti poroštvo i. t. d.

Ni zdravja brez dobre prebave!

Čutite li pritisk in napetost v želodcu po jedi ali kisli okus v ustih? Trpite li na trdo-vratnem zaprtju, omotici ali pomanjkanju spanja? Ali Vas muči glavobol, bolečine v želodcu ali slabost? Morda imate izpuščaj na koži, nastale vsled slabe prebave! Prepričajte se tudi Vi, da preizkušena zdravilna specialiteta FIGOL-elixir ureja prebavo in Vam vrača zdravje. FIGOL proizvaja in ga po povzetju razpošilja z navodilom o uporabi

LEKARNA dr. Z. SEMELIČ DUBROVNIK 2

Izvirni zaboječek
s 3 steklenicami z ovojino in poštumno
Din 105,—, 8 stekl. Din 245,—, 1 stekl. Din 40,—.

PROŠNJE.

Mar. družbenka se priporoča Poljski M. b., presv. Srcu Jezusovemu, sv. Tereziji, sv. Jožefu in Slomšku za pomoč v nujni zadevi. — M. G. se priporoča sveti Mali Cvetki, vernim dušam in Slomšku za zdravje. — Neimenovana M. dr. se priporoča presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji Det. J. in S. Celinii in Slomšku za ozdravljenje živčne bolezni in za dosego drugih namenov. — J. F. priporoča sebe in svojce Brezmadežni, sv. Antonu P., sv. Jožefu, sv. Stanislavu in Alojziju ter dušam v vicah za dosego raznih dobrih namenov. — Mar. družbenka

se priporoča sv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu in Mariji Pom. za ljubo zdravje in dosego raznih milosti. — A. Ž. se priporoča sv. Antonu P. za zdravje. — Več oseb se priporoča lurskim romarjem v spomin na svetem prostoru. — E. M. iz Žabnic priporoča Mariji Pomočnici, sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J., S. Celinii ozdravljenje živčne bolezni sebe in sestro, ter še druge namene. — J. Š. se priporoča sv. Srcu J., Mariji, sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za pravo popolnost, za vredno prejetje sv. zakramentov. — M. M. se priporoča presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, Mariji Ledohovski in škofu Slomšku za blagoslov v zak. stanu, za zdravje in za druge dobre namene. — Neka oseba priporoča dva fanta priprošnji sv. Jurija, da bi pri vojakihi dobra ostala. — Neimenovana priporoča dva sinova: Kraljici majnika za pravi razum in stano-vitnost v dobrem. — J. H. priporoča M. družbenico Lurski M. b., sv. Tereziji Det. J. in Slomšku za ozdravljenje. — S. T. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Duhu, sv. Tereziji Det. J., Slomšku za vredno prejetje sv. zakramentov; dušam v v. za zdravje, za premagovanje skušnjav; sv. Vincen-ciju za milost redovnega poklica; sv. Ceciliji za dar petja. — S. M. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J. za premagovanje skušnjav; sv. Barbari za srečno zad. uro; sv. Duhu za milost poklica; sv. Ceciliji za dar petja.

DOBRE KNJIGE.

Marija, naše življenje. Šmarnice. Spisal Filip Terčelj. Gorica 1928. Kat. knjigarna v Gorici. — Tudi ta knjižica je jako primerna za sedanje čase, zlasti, ker ima bolj vzgojno smer. Najvažnejši nad-naravni vzgojni pomočki, ki se brez njih naš rod ne bo ohranil na poti kreposti, so kratko obraz-loženi in priporočeni. V vsakem berilu se pa čita-telji (poslušalci) pozovejo, naj ne puste izpred oči nebeske Matere, ki naj spremlja vse naše življenje do groba. Če bi se bil pisatelj v tem oziru še malo bolj poglobil, bi knjižico še z večjo pravico ime-noval »Šmarnice«. — Cena 20 Din. Naročila spre-jema tudi Jugoslov. knjigarna v Ljubljani.

Mučeniška Mehika. Trpljenje in boj mehi-kanskih katoličanov za versko svobodo. — Pri-redil in založil »Glasnik presv. Srca J.« v Ljub-ljani. Cena (po pošti) 7 Din. — Dasi se po naših časopisih mnogo piše o nesrečni Mehiki, vendar je svet nasplošno še premalo poučen o krvavi straho-vladi ondotnega iramasonskega predsednika Ka-leša, zato je pa bilo doslej razmeroma tako malo krepkih ugovorov in protestov, ki bi pričali, da ves svet — razen morda očitnih protivnikov svete Cerkve, obsoja nekulturno in razbojniško početje mehiškega tiranstva. — Zgoraj omenjena knjižica naj pripomore, da se bo verska zavest med Slo-venci še bolj dvignila, da se bomo ob junaških zgledih mehiških mučenikov še mi navdušili za sveto Cerkev — če bi bilo treba — tudi kaj trpeti.

P. Hugolin Sattner, Slavospevi na čast presv. Srcu Jezusovemu. Ljubljana 1928. Založila Jugoslovanska knjigarna. Part. 25 Din, glasovi à 5 Din. — Tudi za to zbirko bodo pevovodje našemu odličnemu skladatelju močno hvaležni. Kar vse pesmi (10) so vrlo porabne in se bodo ohranile na sporedih naših cerkvenih zborov — boljših in skromnejših. P. Hugolin je mojster, ki združuje umetno in ljudsko glasbo v skladno enoto. Bog mu daj čvrsto zdravje še leta in leta!

Dopisnikom. Zopet je bila zadrega s prosto-rom. Več dopisov je pripravljenih. Prosimo po-trpljenja. — Uredn.

Koledar Apostolstva molitve za maj 1928.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu; Marija srednica vseh milosti.

Misijonski mesečni namen, blagoslov. po sv. očetu: Spreobrnjenje Japoncev po „Jutranji zvezdi“.

Mesečni zaščitnik: Najdenje sv. Kriza (3.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čežjenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Torek	Filip in Jakob	Šmarnična pobožnost	Ljublj. stolnica	Dravograd
2 Sreda	Atanazij š. c. uč.	Katoliški znanstveniki	Trebelno	Ojstrica
3 Četrtek	Najd. sv. Kriza	Ceščenje sv. Kriza	Sv. Križ pri Lit.	Črneče
4 Petek	Florijan m.	Apostolstvo molitve	Kamna gorica	Libeliče
5 Sobota	Pij V. p.	Zadeve sv. očeta	Št. Gotard	Jarenina
6 Nedelja	4. pv. Janez	Delavska mladina	Orehok	Jarenina
7 Poned.	Stanislav š. m.	Zedinjenje ločenih Slovanov	Ljublj. Sv. Flor.	Kotlje
8 Torek	Prikaz. Mihaela	Ceščenje angelov varhov	Šmihel	Mežica
9 Sreda	Gregor Nac. š.	Širjenje katoliškega tiska	Raklana	Sv. Jakob Sl. g.
10 Četrtek	Antonin š.	Nameni naših škofov	Javor	Sv. Daniel
11 Petek	Franč. Hieron.	Misijonarji doma in na tujem	Nova Štifta	Št. Ilj Sl. g
12 Sobota	Pankracij m.	Sv. Cerkev v Mehiki	Kopanj	Guštanj
13 Nedelja	5. pv. Križeva	Molitev v družinah	Knežak	Svečina
14 Poned.	Bonifacij m.	Blagoslov polja in vinogradov	Fara pri Kost.	Sv. Jurij P.
15 Torek	Janez de la S.	Verska vzgoja v šolah	Stara cerkev	Sp. sv. Kungota
16 Sreda	Janez Nep. m.	Spovedniki in pridigarji	N. Oselica	Maribor Sv. Al.
17 Četrtek	Vnebohod	Apostolstvo mož in mladeničev	Mekinja	Sv. Lenart Sl. g.
18 Petek	Feliks s.	Duhovski in redovniški naraščaj	Lesce	"
19 Sobota	Celestin p.	Pospešitev Slomškove zadeve	Breznica	Sv. Rupert Sl. g.
20 Nedelja	6. pv. Bernard.	Versko zapuščenil izseljenci	Dobrova	Sv. Rupert Sl. g.
21 Poned.	Valent m.	Letošnji novomašniki	Prem	S. Trojica Sl. g.
22 Torek	Helena d.	Oorečnost v Marijinih družbah	Čatež p. Zapl.	Negova
23 Sreda	Deziderij	Duhovne vaje. Dom duhovnih vaj	Krško kapuc.	Sv. Jurij Pr.
24 Četrtek	Mar. pom. krist.	Jugoslov. misijon v Indiji	Ljublj. Križan.	Črna
25 Petek	Urban	Naše prosvetne organizacije	Godovič	S. Bened. Sl. g.
26 Sobota	† Filip Neri	Poglobitev notranjega življenja	Sv. Trojica p. M.	"
27 Nedelja	Biakošči	Letošnji birmanci	Ljubno	Sv. Ana n. Kr.
28 Poned.	Bink. poned.	Odločnost katoličanov	Sv. Helena	Sv. Jurij Sl. g.
29 Torek	Magdalena P.	Čistost in sramežljivost deklet	Sv. Duh	"
30 Sreda	Ferdinand s.	Obisk popoldanske službe božje	Rateče	S. Bolšenk Sl. g.
31 Četrtek	Marija sr. mil.	Ta mesec umrl. V molitev priporočeni	Kranj	Marija Snežna

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

ZAHVALE.

M. U. (Ljublj.) se zahvaljuje sv. Mali Tereziji Det. J. za znatno izboljšanje posluha. — M. L. (Ljubljana) izreka obljubljeno zahvalo sv. Mali Tereziji Deteta Jezusa za hitro pomoč v težki zadevi. — M. G. se zahvaljuje Materi b., sv. Mali Cvetki in vernim dušam za uslišano prošnjo v važni reči. — K. M. se zahvaljuje presv. Srcu J. in M. in sv. Antonu P. za uslišanje v neki zadevi. — Ana Žurman se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji, sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za izboljšano zdravje in za druge milosti. — Naročnica se zahvaljuje Brezmadežni za prejeto milosti. — E. M. se zahvaljuje Materi božji, sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za večkratno uslišanje in za rešitev iz velikih skrbi. — J. š. se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji Devici, sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki za uslišanje v važni zadevi. — J. H. se zahvaljuje presv. SS., sv. Mali Cvetki in † Slomšku za ozdravljenje smrtnonevarne bolezni. — Dve osebi se zahvaljujeta Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Juda Tadeju za čudežno uslišanje v težkih, neozdravljivih boleznih in tudi v drugih

velikih težkočah. — Prav tako se imenovani zahvaljujeta sv. Tereziji D. J., sv. Roku, grofici Ledochowski, † Martinu Slomšku ter dušam v vicaah za nepričakovano pomoč in ozdravljenje. Zdravniki so docela odpovedali; božja pomoč je bila, ki je zdravila. Poskusite še vi! — Ana Kukenberger se zahvaljuje presv. Srcu J., Brezmadežni in sv. Tereziji Det. J. za milost poklica. — M. G. iz L. se zahvaljuje sv. Srcu J., Mariji Pom., sveti Mali Cvetki in † Slomšku za izboljšanje močvega zdravja. — A. Kosi iz križevske župnije se zahvaljuje Mariji Pom., sv. Antonu Pad., sv. Jožefu za večkrat uslišane prošnje; sv. Mali Cvetki in † Slomšku pa za izboljšanje zdravja. — K. P. v Br. se zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in † Slomšku za zdravje. — Neimenovana v Ljubljani se zahvaljuje Mariji, majnika Kraljici, Pom. Kr., za uslišane prošnje dne 8. dec. 1927. Neimenovana se zahvaljuje sv. Mali Cvetki, Don Bosku in † škofu za dvakratno uslišanje. — C. B. (Zalog na G.) se zahvaljuje evh. Srcu Jezusovemu, Pomočnici kristjanov, sv. Jožefu in sv. Tereziji D. J. za ozdravljenje v nevarni bolezni brez operacije po opravljeni tridnevni.

Marijina pesem.

V. V.

*Náša ljubezen do Tebe se v cerkvicah je zasvetila,
v znamenjih Ti je prinesla vso zemljo v roke,
z jutranjim sijem v otroška imena rož se je skrila,
v pesmi zveni, ki od zemlje v nebesa gre.*

*V božjih potih k Tebi je zaživela
v zvesti slutnji najsilnejših milosti,
v majhni molitvi je v romarsko prošnjo izpela:
Glej, vsa sem v potih do Tebe, — da prideš v nas Ti.*

*Cerkvice, znamenja, pesmi in sladka imena
so le primere, ki nam iz duše sijo:
ona Te hoče, da Ti ljubezen bo njena
cerkev, sladko ime in pesmi, ki Tebe pojo.*

*Naj vsaj za hip ne bo med nama več poti
v svetlo izpolnjenje vsa se mi v dušo izlije,
in kot v nebesa se kvalne molitve razpno Ti:
Marija — Ti!*

Za majnik.

*»Moja duša poveljuje Gospoda
in moj duh se raduje
v Bogu mojem Zveličarju.
Zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle.
Glej, blagrovali me bodo odslej vsi rodovi.
Zakaj velike reči mi je storil
On, ki je mogočen,
in je njegovo ime sveto.
Od rodú do rodú traja njegovo usmiljenje
njim, ki mu v strahu služijo.*

*Moč je skazal s svojo roko,
razkropil je nje, ki so napuhnjenih misli.
Mogočne je vrgel s prestola
in povišal je nizke.
Lačne je napolnil z dobrotami
in bogate je odpustil prazne.
Sprejel je, kakor je govoril našim očetom,
svojega služabnika Izraela,
in se spomnil usmiljenja
do Abrahama in njegovega rodú na veke.«
(Lk 1, 46—55.)*

Slavček božji.

Dr. Fr. Jaklič.

Zločesti šepet upornega angela, ki je siknil zvedavi Evi iz drevesa ter jo z nami vred upropastil: »Kakor bogova bosta,« — kako odmeva ta šepet v srcu slehernega med nami! Človek bi tako rad bil središče kar najširšega kroga in njegov napuh bi se tako rad pasel ob slavi in občudovanju. Prevzetnost človeku zabriše zavest, da je vse, kar smo in kar imamo, dar dobre, ljubeče božje roke in da je samo greh tisto, o čemer lahko trdimo, da je res popolnoma in vse naše. Napuh je torej ropar, ki bi rad Bogu ukradel to, kar je edino njegova last, in pripisal sebi.

Čim več si prejel od Boga, tem več ti je danega na posodo, nič pa ni tvojega. Na kaj boš torej ponosen? Ali boš enak oslu, kateremu je mlinar naložil nekaj več vreč ko njegovim tovarišem, pa bi zato ponosno strigel z ušesi, češ: »Ali nisem bogat?« Prevzetnež je sličen mlakuži, polni mrčesa in smradu, ki bi se takrat, ko odseva mesečina na njeni površini, samozavestno pohvalila, kako svetla in blesteča je njena notranjost.

Napuh je očitna laž, pa vendar, kako rad se po skrivnih potih priplazi v dušo; ob nobeni priliki nisi varen pred njim. Dobrim delom vzame njih нравno vrednost, ker postanejo le dračje, ob katerem samoljubje še tem bolj zaplapola. In Bog je na več mestih sv. pisma razločno povedal, da ne deli svojih milosti napuhnjnim. Brez milosti pa ni dobrih del.

Kako potrebna je torej krepost ponižnosti, s katero človek pripisuje Bogu vse svoje dobrine, sebi pa lasti samo napake in slabosti! Šele ponižen človek postane porabno orodje božje. Kolikor ponižnosti, toliko milosti; kolikor pa milosti, toliko svetosti; ponižnost je torej najbolj zanesljivo merilo za svetost.

Jezus nam je s svojim življenjem neprestano dajal nebeški zgled ponižnosti. V skromnosti mu je teklo življenje. Preproste galilejske ribiče je poklical v svoj najbolj zaupen krog. Sebi je pridržal le trud in navidezno popoln neuspeh, vso žetev je prepustil drugim. Kolikokrat se sliši stavek: »Čast izgubljena, vse izgubljeno.« Ali je bil kakšen človek tako nečloveško onečaščen kot Jezus? Vidimo torej, da je modrost tega stavka le človeška lažimodrost; nadnaravno, božje mnenje ji je čisto protivno. Učenik se je pred slovesom od dvanaesterih opasal s prtom ter

jim kot hišni suženj umival in brisal noge, potem pa je pripomnil: »Zgled sem vam dal, da bi tudi vi delali, kakor sem vam jaz storil... Blagor vam, če boste to delali.« (Jan 13, 15.) Kakšen blagor spremlja ponižnost, je pa povedal pri drugi priliki: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen,« ter je dostavil: »in našli boste mir s svojimi dušam.« (Mt 11, 29.) Da, le v božjem zatišju ponižnega mišljenja in vedenja je skrit srčni mir. Napuh je pa zlokoben trinog, ki človeka prepušči njegovi lastni slabosti, potem ga pa neusmiljeno podi po potih brezobzirnosti, sovraštva in nenasiljivosti. Kako bridko je beračiti pri ljudeh za priznanje in občudovanje; kako sramotna je ta odvisnost!

Veliki ruski mislec Solovjev je rekel, da je razkol vzhodne Cerkve prinesel krščanstvu več zla in prokletstva kot islam. In kaj je zlasti gnalo Fotija in Grke, da so odcepili Vzhod od matere-Cerkve? Napuh. Sv. pismo pa dostavi k besedam: »Napuhnjnim se Bog ustavlja,« še besede: »ponižnim pa daje svojo milost.« (I Petr 5, 5.) Življenje sv. **Feliksa Kantališkega**, čigar god praznujemo 21. maja, nam to zakonitost božjega delovanja nazorno potrjuje. Do 30. leta je bil hlapec, nato pa redovni brat pri kapucinih; vse življenje ga je bila sama ponižnost, pa tudi — sama sreča.

*

Rodil se je v vasi Cantalice (Kantaliče) v nekdanji papeževi državi l. 1515. Ubogi, pa zgledni krščanski starši so imeli več otrok. Iz deških let je moral trdo delati. Za šolo ni imel prilike in se sploh nikdar ni naučil ne brati ne pisati. »Samo šest črk poznam,« je dejal, »pet rdečih in eno belo: pet ran Jezusovih in pa lilijo Marijo.« Dobro si je pa vtisnil v srce krščanske resnice in nauke ter je kmalu spoznal pod vplivom božje milosti, da je molitev gibalno duhovnega življenja. Zato si je na paši izrezljal iz lubja preprosto razpelo in po cele ure preklečal pred njim, počasi ponavlja je najpreprostejše molitve. Ko je toliko dorastel, da je mogel premišljevale moliti, mu je bila živa božja narava ona velika knjiga, iz katere je njegovo preprosto, pa dovetno srce spoznavalo in ljubilo Boga. Rad je tudi takrat razglabljal o Jezusovih mukah.

Starši so ga zgodaj poslali služiti h krepostnemu gospodarju. Domenila sta se,

da bo smel vsako jutro k sv. maši, potem bo pa toliko bolj pohitel z delom. Res je bil vzor vestnosti, pa tudi ponižnosti, krotkosti, spokornosti in molitve. Marljivo se je vadil v molku, ko je videl, kolikokrat človek ravno z jezikom žali Boga in užalosti bližnjega. Da bi bolj varno hodil po poti zveličanja, je ubogi hlapec-analfabet pogosto prosil tega ali onega, da mu je bral iz življenja svetnikov. V njegovi duši je vstala želja, da bi začel živeti po evangelijskih svetih in vstopil v samostan. Nekeč sta se mu pri oranju splašila vola in drvela s plugom čezenj; gotovo bi bil mrtev, da ga ni Bog skoraj čudežno otel. Zato je napravil in takoj tudi izpolnil zaobljubo, da bo vstopil v strogi kapucinski red v Citta Ducale (Čita Dukále) kot laični brat. Svoj borni prislužek je poprej razdal ubogim. Ko mu je ob sprejemu dal o. gvardijan sveto razpelo v roke, se je sv. Feliks razjokal od ljubezni do Križanega. »Bog mi je priča, da ne želim drugega ko tudi sam biti z njim križan,« je ponižno dostavil. Drugo leto je napravil slovesne redovne obljube, star 30 let.

Čez tri leta so ga predstojniki poslali v Rim, da bi zbiral miloščino za kapucinski samostan sv. Bonaventure. Skoro do svoje smrti je vršil to težko delo. Ali se ne zdi človeku čudno, da je Bog svojemu zvestemu služabniku odločil tako malo častno, prezirano opravilo? In prav v tej svoji skromnosti je dosegel popolnost in svetost. Koliko je bilo v tisti dobi veljavnih osebnosti v odličnih službah, pa niso dosegle čast oltarja! Celih 40 let so mogli ljudje opazovati ponižnega in pobožnega redovnega brata na rimskih ulicah, vedno bosega, s povešenimi očmi, z zbranostjo na obrazu in z božjim mirom v duši. Venomer je ponavljal svoj »Deo gratias! Hvala Bogu!« in sicer ne le za milo in drago, ampak tudi spričo rezkega nasmeha in sočnih psov, ki so večkrat deževalo nanj. Znan je bil le pod imenom »brat Deo gratias«. Od svojih predstojnikov si je izprosil dovoljenje, da je smel od nabrane miloščine deliti drugim siromakom in obiskovati ob prostem času bolnike po hišah in mestnih bolnicah. Koliko jih je pripravil ta neuki redovni brat za svete zakramente in za srečno zadnjo uro! Pri svojih obiskih je videl večkrat bridko uboštvo tudi po takih družinah, ki so ga na zunaj sramežljivo prikrivale. Takim je skrivaj izprosil in skrivaj prinesel prispevke od bogatih. Nekeč je sredi ceste kleče in s povzdignjenimi rokami rotil več mladeničev, naj ne gredo žalit sv. čistosti; vse je pridobil.

Odlični Rimljanki, ki je bila v svoji noši preveč lahkomišelnost, je resnobno predložil njen pohujšljivi vpliv na mlade ljudi ter jo spomnil Jezusovih grozečih besedi, izrečenih nad pohujšljivci in pohujšljivkami.

Svoje telo je imel silno trdo. Tako se je postil, da včasih po cele dneve ni prav ničesar užil. Hranil se je, če ga le niso drugi opazovali, le s skorjami kruha, ki so ostale drugim. Noč je z večine prečul v molitvi in le po par ur spanja si je privoščil, pa še tiste na golih tleh, glavo naslonjeno na kup dračja. Sleherni migljaj predstojnikov mu je že toliko veljal kot strog ukaz. V svoji nadčloveški ponižnosti se je rad imenoval živinče, ki ni vredno, da ga trpijo ljudje med seboj. Med sveto mašo je bil tako prevzet od veličine svetih skrivnosti, da pri ministriranju ni mogel več odgovarjati mašniku. Ko je premišljeval Jezusove muke, so bila tla vsa poročena od solz. Posebno rad je tudi molil pred skritim oltarjem Matere božje. Ko je zbiral miloščino, je bil neprestano pogreznjen v božjo navzočnost. »Vsaka stvarca nas lahko dvigne do Boga, le pogledati jo je treba s pravim očesom,« je nekoč pripomnil.

Njegovo skrito dušno bogastvo je proti koncu življenja na daleč zaslovelo. Začeli so se mu priporočati v molitev in tudi najodličnejši cerkveni možje, kot kardinal sv. Karel Boromejski ali sv. Filip Neri, so hodili k ponižnemu ubožcu-analfabetu po nasvete. Bog ga je že v življenju odlikoval z izrednimi milostmi, čudežnimi ozdravljenji in prikaznimi. Mater božjo je nekeč v svoji preprostosti z razprostrtimi rokami prosil, naj mu vsaj enkrat da dete Jezusa v naročje. Marija mu je smehljaje izpolnila željo; prikazala se mu je in mu položila svojega Sina na roke. Kako ljubeče ga je objemal in poljubljal ta sveti starček!

O binkoštih l. 1587. je umiral sredi najhujših telesnih bolečin, pa z nadzemskim mirom v duši. V prekrasni frančiškanski cerkvi v Šiški stoji njegov kip poleg Frančiškovega.

✱

V mesecu majniku zapoje slavček nebeški Kraljici v čast. Tako preprosta je zunanost tega božjega pevca, tako plaho beži pred svetnim hrupom in tako dosledno se umika v samoto in nepoznanost. Pa kateri drugi krilati umetnik zna pričarati v naše loge in goščave toliko miline in lepe poezije kot on? Ali ni slavček božji verna podoba ponižne duše in njenega skritega bogastva?

Naša ljuba Gospa iz Guadalupe.

Kakor marsikatera daljna božja pot, posebno še onstran morja, bi nam ostala gotovo tudi zgoraj omenjena, mehikanska — skrita in neznana, če bi nam je ne odkrilo sedanje krvavo preganjanje katoličanov. A vprav v tem težkem času se je oklenil verni mehikanski narod s podvojeno ljubeznijo te božje poti. Številna ljudska romanja so raznesla njeno slovo po vsem katoliškem svetu.

Guadalupska cerkev je oddaljena komaj dve miljii in pol od glavnega mesta Mehike. Čudovito lepa je Marija v glavnem oltarju. Kdor jo je gledal, trdi, da še ni videl milejše in ljubeznivejše. Slikana je na prosojni tkanini, ki jo Indijanci tko doma iz vlaken divje palme. Barve so silno žive in različne. Deloma se zde oljnate, deloma navadne. Skoro neumevno je, kako bi jih mogel kdo vtisniti na tako podlago. A prav tako čudovito je, da je slika ostala tako dobro ohranjena in je videti čisto nova, kakor je bila leta 1531., ko se je prvič pojavila. Ni ne zaprašena, ne očrnela, sploh nič pokvarjena, dasi je bila celih 100 let neprestano izpostavljena zračnim izpremembam, in sicer v podnebju, ki je sedaj vlažno, sedaj vroče in kmalu spet mokro, v deželi, kjer prah, poln soli in drugih alkalij, v kratkem času razje tudi omet pri stavbah. Oljnat posnetek te slike, ki se nahaja v sosedni cerkvi, so skoro čisto uničili razni zračni vplivi. Izvirna slika se pa niti ne zapraši niti ne pokvari, in tudi molji ali kak drug mrčes se je ne dotakne, dočim vse drugo pod vplivom naravnih zakonov razpada.

Ta slika ne spada k nobeni umetniški struji. A oblika je dovršena, poteze na obrazu in rokah so do podrobnosti izdelane. Zlati žarki, ki obkrožajo postavo, žare, kakor bi jo obsevalo solnce samo. Obleka in pajčolan sta taka, kakor so jih nosile mehikanske žene v času, ko so Španci zavojevali deželo. Barva kože na obrazu in rokah je svetla, skoro biserna; lasje so črni, plašč zelenkasto moder in obleka rožnate barve.

Ponovno so jo že preiskovali in natančno opazovali umetniki in kemiki, s prostim očesom in s povečevalnimi stekli. A splošna sodba znanstvenikov je, ne ozi-

raje se na njihovo versko prepričanje, da se ta pojav danes ne da razložiti z nobenimi znanimi naravnimi zakoni.

Zgodovinsko izročilo, cerkveno in svetno, pripoveduje o nastanku slike tole: Deset let po španski osvojitvi Mehike je prišel povedat neki pobožen indijanski izprebrnenec škofu Zumaraga v mestu Mehiki, da se mu je prikazala na bližnjem griču nebeška Devica in mu rekla, naj sporoči škofu, da želi imeti na tistem kraju svojo cerkev. Ko je škof zahteval kako dokazilno znamenje, se je Indijanec vrnil na prejšnje mesto. Vnovič se mu je prikazala Marija in mu zavila kot zahtevani dokaz v domačo tkanino nekaj lilij in rož, ki so med tem zrastle na gričku iz skalnatih in nerodovitnih tal. Indijanec je šel takoj k škofu in ko je pred njim odvil tkanino in zložil rože na mizo, sta prvič zagledala na tkanini čudovito sliko. Škof si je tkanino s sliko ohranil in od tistega dne, 12. decembra leta 1531., je bila v škofovem varstvu, hranjena kot neprecenljiv zaklad. In prav to je današnja čudežna slika v glavnem oltarju.

Čudoviti dogodki, znani iz svetne zgodovine, so sledili tej prikazni. Še do konca leta 1548. so samo frančiškanski misijonarji krstili 6 milijonov Indijancev.

Guadalupsko svetišče pa ni doseglo popolne potrditve od svete stolice do leta 1754., ko je papež Benedikt XIV. odobril dnevne duhovniške in mašne molitve za praznik »Blažene Device Marije iz Guadalupe«, ki je bil določen za 12. december. Leta 1894. pa so bile na željo mehikanskih škofov potrjene nove mašne molitve. V berilu starega brevirja stoji: »Slika božje Matere se je baje prikazala«, v novem pa je ta stavek črtan in namesto njega stoji: »Božja Mati se je po starem in trdnem izročilu prikazala v Juan Diegu.«

Češčenje te slike in božje poti pa narašča dan za dnem; kajti mehikansko ljudstvo ima, kot moremo spoznati iz sedanjega krvavega preganjanja, silno močno in globoko versko prepričanje. Zdi se, kakor bi njihova trdna vera bila vredna tako čudovite nebeške tolažbe, ki jo ljudstvo zajema iz te slike. (Annals of Our Lady of the Angels, dec. 1925.)

Vse gre naprej, življenje najhitreje; samo večnost ostane. (Kordula Peregrina.)

Staršev najlepše veselje je veselje nad dobro vzgojenim otrokom.

Mati je srce, otroci usta; od ust izveš, kaj v maternem srcu prebiva.

Mati je drevo, otroci so sad; pa sadu poznaš drevo.

Katoliški radikalizem.

J. Kalan. (Dalje.)

Vdanost do Cerkve in duhovščine.

Rekli smo, da kdor hoče biti dober katoličan, dober vernik, mora biti vdan Cerkvi. Saj je Bog vero izročil Cerkvi, da jo hrani, brani in oznanjuje. Toda ne cela Cerkev, marveč samo tisti, ki so za to določeni in posvečeni. To so papeži, škofje in duhovniki. Brez duhovnikov ni vere. Zato sta vera in duhovnik neločljivo združena. Kjer so ljudje res verni, dobri kristjani, tam spoštujejo duhovnike; kjer pa teh ne marajo, tam je tudi vera slaba, če ne popolnoma na tleh.

Kako je v tem oziru na Slovenskem?

Gotovo je, da so časih na Slovenskem duhovnike močno spoštovali. To je bilo takrat, ko se duhovniki za ljudstvo še niso toliko trudili, kakor se dandanes. Da so jih ljudje spoštovali, priča že beseda »gospod«, kakor so duhovnika navadno imenovali. Edino duhovnik je bil gospod. Danes je gospod vsak, duhovnik je pa nekaj drugega.

Kmečka hiša si je štela v največjo čast, imeti »gospoda«. Vernih staršev (posebno mater) najsrčnejša želja je bila, videti sina pred oltarjem. Po pravici. — Ali danes ni več tako? Deloma še, a ne več, kakor je bilo nekdanj. Danes si vsaj ne ženejo več tako k srcu kakor nekdanj, če sin noče »v lemenat«. Deloma je to prav. Prvič zaradi tega, da takih, ki nimajo poklica, ne silijo v nekaj, za kar niso; drugič zato, ker potrebujemo učenih mož tudi v drugih stanovih, da ne bo več, kakor je bilo časih skoro splošno, češ, kdor je nosil gosposko suknjo, mora biti brezverec. — Vendar se pa ne da utajiti, da tudi verni ljudje duhovnika ne cenijo več tako kakor nekdanj.

Prav tako se ne da tajiti, da po številu duhovnikov v kaki deželi lahko sklepamo, kako močna je v tistih krajih vera. Vzroki, da manjka duhovnikov, so lahko sicer tudi drugi: vojska in revščina. A velik vzrok je brez dvoma tudi slaba vera. Priča: Češka in Hrvaška. Proticerkveni duh — strašno pomanjkanje duhovščine; v živo vernih deželah pa vprav nasprotno. Nedavno sem bil v Belgiji. Slišal sem iz ust škofa Heylena v Namurju samega, da ima 600.000 vernikov, to je malo več kakor jih ima ljubljanska ali lavantinska škofija, a dobro polovico več duhovnikov, kakor jih ima ena ali druga teh dveh škofij, namreč 1200. Še bolje je v Holandiji, kjer so domače škofije z duhovniki dobro za-

ložene; 1000 duhovnikov imajo pa v poganskih misijonih; katoličanov pa je le nekaj več kakor Slovencev. Slišal sem o župnijah, ki niso posebno velike, pa so dale po 40 duhovnikov. Tudi v Kanadi je zelo lepo versko življenje, zato tudi dosti duhovnikov. V nekem zboru je vprašal škof može, naj vstanejo tisti, ki imajo sinove duhovnike. Vstali so vsi. Sliši ali bere se o družinah, ki imajo po pet ali celo več sinov duhovnikov ali deklet redovnic. Kaj menite, ali so to slaboverne družine? Kaj še! Najbolj globoko verne in pobožne družine so to. Ni dvoma: Število duhovnikov je toplomer verskega življenja. Na Francoskem silno tožijo o pomanjkanju duhovščine. Kdor francoske razmere pozna, se mu to popolnoma ujema. Na Nemškem zdaj tudi ni preveč duhovščine. Vzrok je največ vojska, ki je skopala grob številnim bogoslovcem, dalje pomanjkanje denarja (inflacija); in v Nemčiji ni treba plačevati za sina samo v gimnaziji, marveč tudi v semenišču: 600 mark na leto = blizu 8000 dinarjev. Vendar ima kolinska škofija (v 6 letnikih) okoli 400 bogoslovcev, münsterska in trierska pa blizu 200, dočim jih zagrebška, ki je enako velika, nima 20 (!!).

Kako je v tem oziru na Slovenskem? Srednja reč. Ne najslabše, a tudi ne najboljše. — Vendar smemo biti vsaj v ljubljanski škofiji (v lavantinski manj) zadovoljni, da je vsaj tako; kajti plače duhovniške so pičle, nasprotovanja in zabavljanja duhovščini pa tudi ne manjka. Še čuditi se je, da imajo fantje, ki jim je pot odprta na razne kraje, pogum in veselje iti v semenišče.

O številu duhovnikov, ki jih dajejo posamezne župnije, je »Bogoljub« pred nekaj leti že pisal. A takrat je razpravljal o tem vprašanju samem na sebi. Danes pa pišem o tem iz drugega ozira, namreč — kakor sem že povedal: Število duhovščine je živa priča, kako globoka je v ljudstvu vera. In to globokost danes merimo. — Pred kakimi 70 in več leti je bilo v ljubljanski škofiji toliko duhovnikov, da novoposvečeni niso mogli takoj dobiti službe, ampak so morali nanjo po dalj časa čakati. Od tistih let dalje stoji marsikaka kaplanija prazna. A koliko manj dela so takrat duhovniki imeli, kakor ga imajo danes! Pomislimo samo, kako malo je bilo takrat šol in koliko jih je danes!

Društev in Marijinih družb pa še poznali niso. Časnike tudi komaj. Ljudje so bili preprosti in verni.

Potem pa je prišla doba liberalizma in število duhovščine je tako padlo, da je bilo okoli leta 1880. posvečenih vsako leto le po kakih pet ali šest. Od takrat dalje je pomanjkanje trajno, četudi ne vedno enako; seveda ne tako kričeče kakor na Hrvaškem. Liberalizem je ubil, če ne popolnoma ubil, pa vsaj oslabil v ljudeh vero. Liberalen človek vidi samo zunanost; kar je nadnaravnega, tega zanj ni, ali pa mu je vsaj z neko meglo pokrito, da ne vidi jasno.

Kdor pa hoče duhovnika prav soditi, mora imeti živo vero. V duhovniku sta tako rekoč dva: človek in duhovnik. Kot človek je duhovnik tak revež, kakor so vsi ljudje. Človek je poln slabosti, da, sama slabost, sama revščina. Ali ti tega ne veš? Potem ne poznaš samega sebe. Dokler ti nobeden ne nasprotuje, ne nagaja, ti je lahko biti ponižen, miren in potrpežljiv. Slabosti v človeku večkrat spijo; šele ko pride priložnost, se prikažejo na dan. Bolj pa ko človek visoko stoji, bolj se njegove slabosti očitno vidijo. Marsikomu, ki se ima veliko spotikati nad duhovniki, bi se lahko reklo: »Kaj pa gledaš iver v očesu svojega brata, bruna pa v svojem očesu ne čutiš?« (Lk 6, 41.)

Da, poln slabosti je duhovnik kakor vsak človek. In v to slabotno posodo je Bog vlil tako moč, kakršne še angelom ni dal; Boga na zemljo klicati in v svojih rokah nositi, grehe odpuščati, pekel zapirati in nebesa odpirati. Zakaj je tako na-

redil, jaz ne vem. Jaz sem ga, zdihujoč pod bremenom strašne odgovornosti, že velikokrat vprašal: »Zakaj si mene za to odbral, ko vidiš, kako nerodno orodje v tvojih rokah sem?! Saj to delo ni za ljudi, to je samo za anđele!...« In vendar je Bog hotel, da ljudje opravljajo tako nebeško službo. In izbral jih je, — dasi je vedel, da bo med njimi tudi kak Judež. Pa če je bil med apostoli en Iškarijot, ali bomo zaradi tega apostolsko službo zaničevali? Celo v nevrednem duhovniku je njegovo duhovniško dostojanstvo časti vredno. Dobri ljudje njegove napake obžalujejo, a njegovo mašniško oblast spoštujejo.

V malokaterem časopisju se duhovnikom toliko zabavlja, kakor v slovenskem. To je splošno znano, a žalostno dejstvo. Kako se pa verno slovensko ljudstvo temu nasproti vede? Če se v železniškem vozu ali pri delu v tovarni začne zabavljanje duhovnikom, koliko jih je, da bi se upali zabavljati, ki so sami polni grehov, krepko po robu postaviti? Oh, kako so v takem slučaju ljudje boječi, tihi, strahopetni!... In če bi duhovnikom država še to boro plačo, kolikor jim je da, vzela, ali bi jih ljudstvo vzdrževalo?... Ali če bi jih začela preganjati, zapirati?... Potem, da, potem bi se morda ljubezen do njih vnela in zagorela kakor se je v kulturnem boju na Nemškem.

To je gotovo: Z duhovniki vera stoji in pade. Zato, Slovenci, če hočete imeti dobro, močno, globoko vero, je eden prvih pogojev, da spoštujete stan duhovnikov.

Moje deseto lurško romanje.

Alojzij Šoba. — (Dalje.)

Vsako lurško potovanje je bilo veselo in zanimivo, lansko pa še posebno zato, ker sem hkrati obiskal trapistovski samostan v Aiguebelle-a (Egbélu) in pa v Pušcavi. V zadnji samostan smo se peljali dne 13. julija iz Tulúza s samostanskim avtom mimo vasi Pibrák, skozi polja in travnike, kjer je pasla svoje dni sveta pastirica Germana svojo ovčjo čredico. Videli smo v bližini velikansko stavbo, novo krasno cerkev sv. Germane, ki jo prav zdaj gradijo. Sv. Germana je bila proglašena blaženim v letu Marijine proslave 1854. dne 7. maja, za svetnico pa 29. junija 1867, ko se je slavil 1800 letni smrtni jubilej sv. Petra in Pavla. Kmalu smo prišli v pokrajino, kjer je

druga sveta pastirica pasla svoje ovčice, Marijina izvoljenka blažena Bernardka. Že naslednji dan 14. julija smo se z istim avtom vedno bolj bližali Lurdu. Preden smo dospeli v Tarbes (Tarb), smo videli grozna razdejanja in opustošenja, ki jih je povzročila strašanska toča prejšnji večer. Polje je bilo vse zabito, kakor pomandrano, drevje pa popolnoma okleščeno. Takega opustošenja še nisem nikdar videl. V Tarbu (lurško škofijsko mesto) je ležalo po tleh vse polno pobitih šip, opeke, pa tudi velikih kamnov, ki jih je vrtinec nometal na ulice. Komaj pa smo bili iz mesta vun, je bilo kakor odrezano. Tako smo vsaj nekoliko pomirjeni dospeli v Lurd. Samostan-

ski šofer nas je zapeljal k vili sv. Tomaža Akvinskega, ki je namenjena za romarje duhovnike. Gospa baronica, lastnica te vile, odaja vsakemu duhovniku romarju v tej svoji vili stanovanje in prehrano po zelo znižani ceni. Tudi mi smo bili deležni te dobrote. Če bi kateri naših slovenskih duhovnikov potoval v Lurd, se lahko obrne do te plemenite dobrotnice. (Naslov: Ville St. Thomas d'Aquin, Me. la comtesse Labreuil, Rue Dor Boissérie, Lourdes.)

Kaj naj pišem o Lurdu?

Gotovo bo za širšo javnost važno in koristno, če opozorim na lurške dušne čudeže in milosti. Pa začnimo! Ko sem bil v juniju 1907 prvič v Lurdu nisem bil priča nobenega čudeža, doživel sem pa tole: V nedeljo, 9. junija popoldne čitam neko lurško knjigo. V bližino pride lurška romarica, ki je bila v majniku 1906 v Lurdu čudežno ozdravljena. Ker je bilo njeno ozdravljenje v isti lurški knjigi opisano, sem se za ozdravljenko bolj zanimal. Prosim jo, naj mi bolezen natančneje raztolmači. In kaj mi pove? »Bolna sem bila neozdravljivo na roki in na očesu. Pa kako sem zbolela? Moj oče je silno hude jeze. Mučile so ga samomorilne misli. Večkrat je vzel samokres ali drugo nevarno orodje v roko ter bežal v gornje nadstropje s samomorilnim namenom. Tolažili smo ga, prosili, pa nič ni izdalo. Tu se jaz ponudim Bogu za spravo in v pomoč svojemu očetu. Moja desnica zbolí, oče je oproščen samomorilnih skušnjav. (Pozneje je umrl za kapjo.) Dolgo sem bila radi bolne roke v bolnici. Tu pa sem videla malega otročiča na očesu nevarno bolnega, ki je že skoraj oslepel. Zelo se mi je smilil. Zopet se ponudim Bogu ter prosim, naj da Bog meni otročičevo očesno bolezen, otročiča pa ozdravi. To se je tudi zgodilo. Zdaj sem morala dolgo časa trpeti v bolnici, pa brezuspešno. Leta 1906. sem se pridružila dunajskim lurškim romarjem. Ozdravela sem 12. majnika na roki, 13. pa na očesu. Ozdravljenje je bilo objavljeno, vzroki bolezni so pa ostali javnosti prikriti.« Vprav to poslednje mi je odprlo čisto nov duševni svet požrtvovalnih duš. Svet gleda in strme občuduje velike telesne čudeže, dušni čudeži ostanejo pa prikriti!

Kaj porečete pa k temu? Ko sem se podal prvikrat v Lurd, mi je izročila 23 letna Marijina družbenica Rozalija Pleterski pismo do lurške Device s prošnjo, da naj preberem to njeno pismo pred podobo lurške Device in je potem Mariji izročim. Kako sem se začudil nad vsebino tega pisma! Kaj pa je pisala? Kakor sv. Stanislav Kostka je prosila Marijo, naj jo gotovo kmalu pokliče k sebi v nebesa. Bila je uslišana. Sama je bila o uslišanju trdno

prepričana. Opravila je dolgo spoved, pridno je prejela sv. zakramente ter se resno pripravljala za smrt, dasi se je zmiraj zdravo počutila. Sredi januarja 1908. leta pa je zbolela za pljučnico ter je prevedena z vsemi svetimi zakramenti za umirajoče umrla 22. januarja. Tudi Marijina milost!

Isto leto sem imel s seboj pismo neke nevarno bolne župljanke, ki bi bila morala biti operirana. Priporočim jo lurški Devici. Prvo noč, ko se vračam iz Lurda, je ta bolnica v duhu bila v Lurdu, jaz sem jo v duhu vodil k lurški votlini, tam je opravila svojo pobožnost. Ko se je prebudila, je bila zdrava. Operacija ni bila potrebna. Jaz sem bil še v bližini Lurda, ozdravljena pa v Dalmaciji! Neka lurška romarica, poučena o ravnokar omenjenih čudežih, je 29. junija 1908 po vrnitvi slovenskih lurških romarjev videla svojega spovednika silno zmučenega. Kar prosi lurško Devico, naj spovednika oprostí njegove bolezni s tem, da prevzame ona njegovo bolezen. Takoj se je to zgodilo. Najbolj čudno pri tem je to, da spovednik niti ni poznal svoje bolezni, še manj pa spovedenka. Še le po njeni bolezni se je ugotovila prava bolezen in ozdravljenje. Dne 8. avgusta 1909 sem bil sam po lurški vodi v kopelji v Lurdu ozdravljen notranje bolezni, ki je prav za prav niti poznal nisem. V dnevih 4., 5. in 6. avgusta 1911 sem bil hudo bolan v Lurdu, ker sem si 3. avgusta v Marseju (Marseille) v grozni vročini prehladil čreva z ledeno pijačo. Ozdravel sem po lurški vodi. Pa to ni bilo vse. V bolezni mi je stregla sestra g. Edvarda Flachsa, župnika blizu Regensburga na Bavarskem. Bila je tolmačica v tistem hotelu. Čitala je francosko knjigo Male Cvetke ter me že l. 1911. seznanila s to ljubeznivo pomočnico in zaščitnico duhovnikov. Še isto leto mi je poslala nemško veliko knjigo Male Cvetke, pozneje životopis in pridige sv. Vianney-a in še mnogo drugih. Pa saj ne morem priti do konca. Toliko sem omenil, da bo tudi širša javnost spoznala duhovne milosti in dobrote, ki jih je lurška Devica podelila meni in drugim. Sedaj si lahko predstavljate, s kakimi čustvi sem obhajal lani 20 letnico prvega lurškega romanja pri svojem 10. posetu! Tudi to si štejem v posebno srečo, da sem bil lani v Lurdu ravno 16. julija, na praznik karmelske Matere božje, ki je znamenit po 18. in zadnji lurški prikazni. O da bi zame ne bilo to romanje še zadnje!

Iz Lurda v Lisieux.

Glavni cilj mojega romanja je bil seveda Lurd. Zakaj, ste iz prav omenjenega lahko razvideli. Drugi cilj je pa bila Mala Cvetka v Lisieux-u (izg. Lizjö). Slovenci poznate Lisieux samo po sv. Tereziji Det. Jez. Pa s tem še

na polovico ne poznate slavnega karmelskega samostana v Lisieux-u. To je svetniški samostan, karmelski biser. Če bo božja volja, bom odkril ta biser v posebni razpravi. Zakaj? Da se vsaj nekoliko oddolžim Mali Cvetki za toliko dragocenih milosti. Želel sem biti na škapulirski praznik v svetišču Male Cvetke. To ni bilo možno. No, sem pa vsaj drugi dan, na škapulirsko nedeljo tja dospel. To je bila dolga pot. Kje je Lurd ob Pirenejih na jugu, in kje Lisieux na severu blizu pomorskega mesta Le Havre? V soboto 16. julija smo ob sedmih zjutraj zapustili blaženi Lurd, Peljali smo se proti svetovnoznaneu Bordó (Bordeaux). V tem mestu je bil rojen 22. avgusta 1823 oče naše Male Cvetke. Popoldne smo se peljali skozi Poitiers (Poatjé). Tukaj je materna hiša karmelskega samostana v Lisieux-u. Kmalu smo dospeli v Tur (Tours), zelo čedno mesto. Tukaj je grob sv. Martina, katerega Francozi zelo častijo. Na Francoskem je veliko rodbin, ki imajo »Martin« kot rodbinsko ime. Tudi Mala Cvetka se je pisala Terezija Martin. Grob sv. Martina smo hoteli počastiti. Tam sva res z g. opatom v nedeljo zjutraj 17. julija maševala. Grob sv. Martina se nahaja v baziliki v spodnji cerkvi. Okoli oltarja je na zidu vse polno vzdanih plošč, v katere so vklesani napisi posameznih francoskih škofij, ki so se posvetile sv. Martinu. Francozi pa res znajo svoje svetnike častiti. Posnemajmo jih v tem tudi mi glede našega A. Martina Slomška! Tur ima še drugo znamenitost, namreč Karmel, ki je bil ustanovljen od sodobnice in duhovne hčerke sv. Terezije Velike.

Z najboljšimi vtisi smo se poslovili od Tura 17. julija dopoldne, da bi dospeli še isto škapulirsko nedeljo v Lisieux-ški karmel. Peljali smo se skozi Le Mans. Tukaj so bile v samostanskem zavodu starejše sestre Terezikine kot šolske gojenke, ko so njihovi starši še bivali v Alansonu (Alençon). V to rojstno mesto Male Cvetke smo prišli v krasnem vremenu. Velika župna cerkev, kjer je bila sveta Terezija 4. januarja 1873 krščena, se iz železnice dobro vidi. Medtem, ko je šel moj dragi Rafael iskat za naju kosila, sem se živo spominjal te svete družine, iz katere je izšla naša ljubezniva svetnica. Tukaj v Alansonu je umrla njena krepostna mati 28. avgusta 1877. L. 1927. je bil 50 letni smrtni jubilej blagopokojnice.

V Lisieux smo se pripeljali popoldne proti večeru. Stanovanje smo si poiskali blizu karmela. Koj nato smo šli v svetišče, ki je bilo polno pobožnih obiskovalcev. Srce je prepolno, ne ve, kje začeti. Srce ima glavno be-

sedo, jezik je preokoren! Kaj in koliko mi je storila Mala Cvetka v 15 letih! Ne da se popisati.

Karmelski samostan v Lisieux-u je zaslovel po vsem katoliškem svetu. Zgodovina in slava njegova še ni končana. Mala Cvetka je obljubila, da bo po svoji smrti iz nebes pošiljala cvetke na zemljo, kar zvesto izvršuje. Na zemlji je zapustila »malo pot duhovnega otroštva«, ki naj zbudi premnogo posnemalcev in posnemalk. To je ravno od božje Previdnosti Mali Cvetki odkazani apostolat, ki se razširja po vsem svetu. V tem oziru prednjači predvsem lisieuxški karmel sam, Omeniti moramo č. s. Marijo Angelo Deteta Jezusa (1881—1909), ki je Malo Cvetko zelo posnemala. Kot prednica je nabirala vse gradivo, ki je bilo potrebno za beatifikacijo (proglazenje blaženim) Male Cvetke. V ta namen je darovala tudi svoje mlado (28 letno) življenje. Pred svojo smrtjo je zagotovila: »Moja nebesa naj bodo v tem, da pomagam moji mali Reziki.« Krasna cvetka tega karmela je tudi s. Izabela božjega Srca (1882—1914), ki je bila navdušena častilka in posnemalka Male Cvetke. Dovršila in predložila je cerkveni komisiji spise in vse gradivo, ki je bilo potrebno za beatifikacijo Male Cvetke. Po njeni smrti so našli med njenimi zapiski te-le proroške vrstice: »Sedaj živim še v težkih spolah, pa po moji smrti pride čas mojih zmag. Iz nebes hočem izžarevati svetlobo in toploto. Pridružiti se hočem kot tretja zvezda sestri Tereziji Det. Jez. in materi Mariji Angeli Det. Jez. in jima pomagati, da bodo ogenj božje ljubezni ljubile do konca časov.« In res. Po smrti m. Izabele je s. karmeličanka, za katero se je m. Izabela vedno posebno zanimala, videla svojo celico celo četrtinko ure razsvetljeno z žarki treh zvezd na nebu, ki so tvorile svetel zvezdni trikot. Ne da bi kaj vedela o ravno omenjenem proroškem zapisku, je precej med vročimi solzami in nepopisno srečo sama pri sebi rekla: »To je naša mala svetnica z materjo Izabelo in materjo Angelo.«

S takimi čuvstvi sem zapustil to svetišče. Z g. opatom sva se še ta večer podala na pokopališče k prvotnemu grobu Male Cvetke. Na njenem grobu stoji sedaj prekrasen kip. Na desni strani je grob matere Izabele, naprej še bolj na desno pa grob matere Angele. Na levi strani groba Male Cvetke je pa grob strica in tete sv. Terezije, ki sta svoji ljubljeni nečakinji izkazovala tako vzorno sorodniško ljubezen.

To je bil pomenljiv zaključek škapulirske nedelje 17. julija.

Za vezilo.

M. Elizabeta, ki je že s toliko pesmimi obogatila naš list,¹ je 17. aprila v tihi samostanski sreči dopolnila svoje petdeseto leto. Neznano je njeno živeljenje, čisto skrito v samostanu: prav 12. aprila je obhajala tudi tridesetletnico, kar je prejela redovno obleko. Majhna je njena celica, »pet metrov po dolgem, tri metre počež, a notri so skriti zakladi nebes«. V njej snuje kot božja tkalka »zlate niti vedno dan za dnem«, in po teh zlatih nitih, mislih, pesmih in molitvah, se je približala že nešteto dušam in jih privezala nase.

V njenih zbirkah »*Iz moje celice*« (1. del izšel l. 1916., 2. del l. 1923.) so gotovo najlepše eharistične in Marijine pesmi. Ljubezen vodi njene strune in v vsaki pesmi jo najde, pa naj bo v Bogu, Mariji ali samostanu. Enakomerno je njeno živeljenje, a Jezus je njen »večni praznik, visoka pesem njenega srca«. Res, kakor velikonočni zvonovi razdono-nevajo njene pesmi iz celice, vse polne aletuje.

¹ Tudi za to majniško število je poslala zdolaj natisnjeno ljubko pesmico, ki je že eglasbena.

L. 1919, nam je nudila tudi zbirko priložnostnih pesmi: »*Cvetje na poti živeljenja*«. Zadnje njeno delo pa so »*Srčni rubini svete Terezije Deteta Jezusa*« (l. 1927.). Zvesto se je približala tej mali svetnici, jo doumela v podobnosti svojega živeljenja in v svoji eharistični ljubezni. V nevarni bolezni ji je Mala Cvetka rešila živeljenje, zato jo je proslavila v 31 premišljevanjih, ki pa tudi včasih bolj pojo kot pripovedujejo.

Ni velik okvir njenega zunanjega živeljenja. Rodila se je na Glincah pri Ljubljani (Ivanka Kremžar), danes pa je ravnateljica in učiteljica na uršulinski ženski pripravnici in vadnici; a to živeljenje je polno dobrote, ljubezni in skrbnosti za vse, ki so ob njej, in za vse, ki jih vodi. Pri vsem svojem delu je ostala skromna, tiha redovnica, ki je našla v celici in odpovedi tisoč sreč.

Ob njeni petdesetletnici ji želimo le eno. Saj ve, »spomini zemlje le en hip žive«, zato pa naj jo osreči božje Srce in naj ji bo krona zmage, ko prestopi kdaj, ne več živeljske, ampak večne prage.

Košček raja — sredi maja.

M. Elizabeta.

Počasi. A. Čadež.

1. Maj pri - ha - ja, košček ra - ja spu-šča se z vi-šin, spu-šča se z vi-šin; Ma - ti

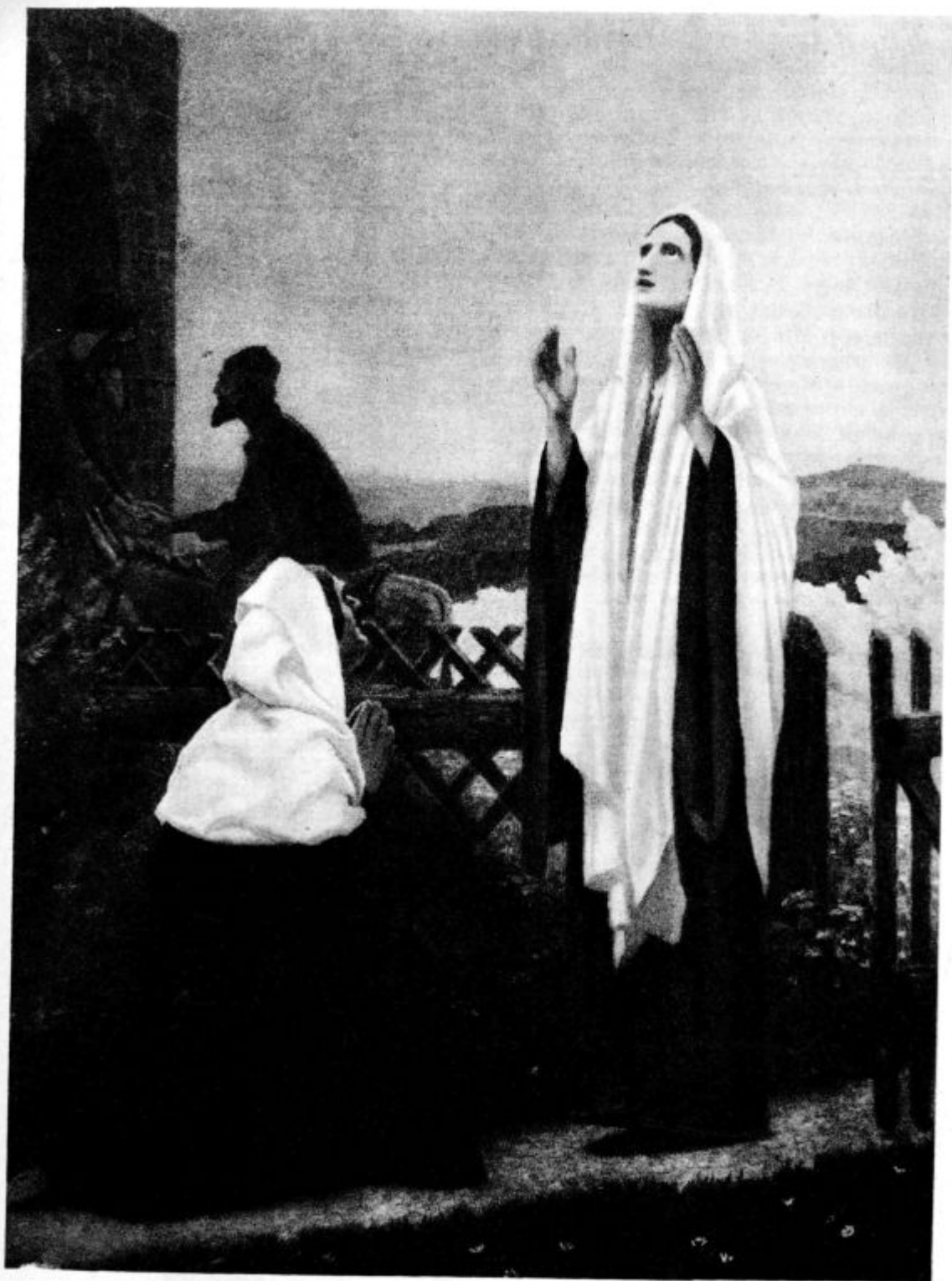
mi - la je sto - pi - la ti - so - čim v spo-min, ti - so - čim v spo - min.

2. Misel lepa
jo oklepa
z radostjo vsak hip;
cvet deviški,
spev dekliski
vse za njen je kip.

3. Vsaka ruša,
vsaka duša
majski je oltar;
Cerkev ena
vsa vtopljena
je v Marijin žar.

4. Pred Najblažjo
in Najdražjo
tisoč src gori:
košček raja
sredi maja —
Mati, to si ti!

Fugel.

„Moja duša poveličuje Gospoda ...“

Njena izpoved.

* Janez Langerholz.

Pri imenu Anica S. so stale v družbeni knjigi zaporedoma sledeče pripombe: »Pridna in vzorna. — Hodi redno k shodom. — Mama ji je umrla dne ... — Šla služiti v ... — Še v zvezi z družbo. — Od l. 19... ni več poslala nobenega posvečenja.«

Pred par leti se je vrnila domov. Pa ne več krepka, postavna, rdečelična, kakršna je odhajala v svet, ampak bleda kakor sama smrtna senca. Pokašljevala je s tistim globokim in votlim hropenjem, ki

oznanjuje jetiko in prihod njene bližnje sorodnice, smrti. Pred njo in za njo pa so šle govorice, ki so postavljale njeno preteklost v slabo luč. In Ana tudi ni bila več tista vesela in živahna Anica, kakor je bila v nekdanjih dneh; na njenem obrazu je bila doma puščoba, njena beseda je bila zadirčna, njen pogled neprijazen, njeno vedenje nekam nezaupljivo. In vse to je ljudi še bolj potrjevalo v veri, da so tiste govorice, ki spremljajo Ano — žal — resnične, preresnične. In sodili so jo in obsodili kljub Gospodovi prepovedi: Ne sodite in ne boste sojeni...

O smrti ni hotela slišati nobene besede. Še manj, da bi se dala prevideti.

»Pustite me v miru!« se je zadirala nad dobrimi dušami, ki so jo spominjale, naj dene v red račune o svoji preteklosti. »Same zase se brigajte! Kaj jaz delam, ni nikomur nič mari.«

Jetika pa je razjedala korenine njenega življenja in smrt je vsak dan bolj gledala skozi okno. Staremu sivolasemu župniku je bilo hudo, ko je poslušal oddaleč zgodbo izgubljene Ane. In kot dobri pastir se je napravil, da jo obišče. Iznenadil jo je s svojim obiskom. Ko bi ga bila videla, da gre v hišo, gotovo bi se mu šla skrit. Pa ga ni videla, ker je gospod župnik prišel v hišo ravno od nasprotne strani, kakor bi bil moral prav za prav priti in ko ga je zagledala, je stal gospod že sredi hiše.

»Pogledat sem te prišel, Ana,« jo je nagovoril po kratkem pozdravu. »Ljudje pravijo, da si bolna.«

»Ni mi sile,« odvrne Ana v zadregi, »malo se bom doma od-

Brezje na Gorenjskem.

Marija pomagaj.

počila, pa bom šla spet nazaj služiti. Trdno upam, da mi bo kmalu bolje; domače puščobe sem pa tudi že naveličana.«

Globoko je zakašljala.

»Dobro se moraš odpočiti. Če boš pre-zgodaj šla nazaj, pa se ti bo bolezen shujšala in smrt bi bila gotova.«

»Smrt! Umreti še ne maram.«

»Zato pa ti svetujem: Pazi sama nase! Drugi ljudje te ne bodo varovali, če se sama ne boš.«

Ano je prevzela ta nežna skrb župnikova za njeno zdravje. Ni pa ji duhovni mož nič omenil, kdaj bi se pripravila na smrt. Kar tako je odšel. Od časa do časa je prihajal obiskat mlado bolnico; govorila

Mati čiste ljubezni.

London, Nat. galerie.

sta pa o zdravju, o prihodnosti, o vsem mogočem. Vsi pogovori pa so vzbujali v njej zaupanje do dobrega dušnega pastirja. In nekega dne je kar naenkrat, vmes med pogovorom zastavila vprašanje: »Gospod župnik, ali vam je znano, kaj ljudje pripovedujejo o meni?«

»Marsikaj sem že slišal.«

»In kaj pravite vi na to?«

»Če bi te tudi vsi pogubljali, jaz te ne bom.«

»In če bi vi vedeli za vse moje življenje?«

»Potem še toliko manj. Zakaj prepričan sem, da bi mi svojih notranjih ran.

ki mu ga je pisala neznana roka. Odprl je pismo in je bral:

Prečastiti gospod župnik!

Odpustite mi, ker sem tako nenadoma odšla. Nisem mogla drugače. Zdelo se mi je, da bi preveč ranila Vaše dobro srce, če bi Vam bila odkrila povest svojega življenja. Zato sem prišla sem umret in upam, da se mi bodo odprla vrata novega življenja.

Tu sem opravila dolgo spoved. O zares dolgo spoved. Že več let nisem bila ... Nisem mogla, nisem hotela.

Nebeški majnik.

Florence.

svojih rev in zablod ne odkrivala iz baharije, ampak z odkritosrčnim obžalovanjem.«

Globoko je zdihnila. Na obrazu se ji je bralo, da je bojevala sama s seboj hud boj ...

Cez par dni so pa zagovorili, da je Ana odšla v bolnišnico. Dušnega pastirja je zaskrbelo. Ali je pač prestala težavno pot? Če ni na poti onemogla? In kmalu po tistih dneh je dobil gospod dolgo pisanje,

Preden potečejo moje ure, sem pa vendar dolžna, da se Vaši neizmerni dobrohotnosti do mene, zavržene Ane S., oddolžim in Vam vsaj nekatere poteze iz svojega življenja odkrijem.

Vi veste, da sem zgodaj izgubila svojo mamo. Odšla sem potem služiti. Dobila sem službo na neki gostilni. Dokler je živel v moji duši spomin na moj ljubi dom, spomin na Marijino družbo in zlasti še spomin na mojo dobro mamo, toliko časa sem bila

zadovoljna in srečna. Žal, da so vsi ti spomini prezgodaj pobledeli.

V našo gostilno je hodil na hrano neki človek, ki se je začel z menoj vedno bolj prijazno pogovarjati. V začetku ni bilo v

Ker je vedel, da rada berem, mi je začel prinašati raznovrstne knjige in časopise. Brala sem vse od kraja. In brala sem tam, da ni Boga, da ni duše, da ni večnosti, ne pekla, ne nebes, da je vse to izmišljotina

Sojč.

Maribor.

Srce Marijino.

Jos. Urbanija. Dunaj, Neulerchenfeld.

Sv. Terezija Deteta Jezusa.
(Ob trelji obletnici kanonizacije)

teh pogovorih nič hudega; samo vsakdanje stvari, vsakdanje novice, domače in tuje. Kmalu pa je pokazal svojo pravo barvo. Kmalu je napeljal pogovor na opolzke stvari. Ni me mogel premagati.

duhovnikov, ki svet sleparijo, da lažje dobro žive in lenobo pasejo. In spet sem brala, da je k sv. maši hoditi neumnost, da je zdravju škodljivo, češ da je v cerkvah tako slab in nezdrav zrak, da Boga lahko

molimo tudi zunaj, v naravi, na prostem; brala sem, da ni greha, da je spoved za pametnega človeka poniževalna. In še mnogo drugega sem brala.

Besede so se počasi zajedale v mojo dušo. Vendar jim nisem še popolnoma verjela. Ko me je dotični človek vprašal, kaj sodim o tem, kar sem brala, sem mu naravnost povedala, da ne morem vsega verjeti, da ni res, kar je tam pisano.

»Ni res, ni res!« se mi je posmehal. »Ni res! Zakaj pa potem tiskajo? Zakaj pa puste tiskati, če ni res? Saj to pišejo in berejo učeni možje, ki dobro vedo, kaj se sme tiskati in kaj se ne sme.«

Nisem mu vedela odgovoriti. Premalo sem imela znanja, premalo tudi poguma. Ko bi imela dovolj poguma, bi mu bila vrgla tisto pisanje nazaj. Tako pa sem bila vesela, da imam vsaj enega človeka, ki se v tujini zame briga; hvaležna sem mu bila, da mi preganja dolgčas in brala sem naprej.

Čedaljebolj sem verjela tistemu pisanju; v meni je dozorela sodba: »Vse je nič, vse je sleparija.«

Prišla sem ob vso vero in za vero me je zapustilo še poštenje. Tisti človek me je onesrečil, potem pa zapustil. Moja pot pa je držala v ječo. Prestala sem kaznen, ki si je nisem sama zaslužila. Prišla sem spet med ljudi, ljudje pa me niso marali. Ogibali so se me, izgubljene, zaznamenovane.

Neredno in nerodno življenje in večkratno bivanje v zatohlih zaporih mi je izpilo življenske moči. Pričela sem hirati. Za delo nisem bila več. Vrnila sem se na svoj dom. Sovražila sem ves svet, vse ljudi, ki so mi zagrenili dneve življenja.

Vi pa ste mi dali spet poguma. Pogovor, ki sem ga imela z Vami par dni pred odhodom v to hišo boleznin in bolečin, me je predramil. Bog Vam povrni tiste Vaše besede!

Zdaj sem mirna. Ob tej uri prav spoznavam, kaj je človeku dobra spoved. Če to ni dar božji, potem sploh ne vem, kaj naj imenujemo božji dar.

Danes je že tretji dan, odkar Vam pišem te vrstice. Ne zamerite. Moči pešajo, roka se mi trese, pismo gre h koncu, življenja moč pojema. Spominjajte se me v molitvi. Moje pismo pa preberite dekletom, ki gredo na tuje in ki prijaznim tujcem

vse verjamejo. Nočem, da bi bile vse tako nesrečne v življenju, kakor sem bila jaz. Moj svarilen zgled naj jih varuje.

Sprejmite preč. g. župnik še zadnji: »Z Bogom!« od umirajoče Ane S.

Usmiljenka, ki je oddala pismo na pošto, je pa še pripisala besede:

Danes ponoči je Ana S. vdano v božjo voljo umrla. Naj ji bo Bog milostljiv, kakor nekdanj spokorni Magdaleni, zakaj tudi v zadnjih dnevih spokorne Ane bi lahko rekli, ker je mnogo ljubila ...»

Vam nepoznana S. Filomena.

Globoko se je zamislil gospod župnik.

Predramil ga je prihod Aninega očeta, ki je prišel naročat mrtvaško opravilo za svojo pokojno hčer.

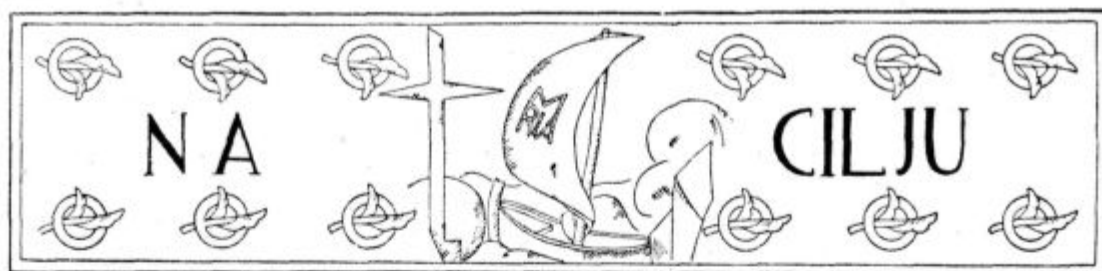
Z mrliško pesmijo farnih zvonov pa se je družila zahvalna molitev farnega očeta, ki je ponavljal Caharijeve besede: »Hvaljen Gospod Bog Izraelov ... da si razsvetlil njo, ki je sedela v temi in smrtni senci in da si naravnal njene noge na pot miru ...»

M. Elizabeta O. S. U.

Blagoslov. Ako gredo otroci na morje — blagoslovite jih! Če morajo na vojsko, blagoslovite

jih dvakrat! Če se napravljajo za poroko, blagoslovite jih trikrat. (Star pregovor.)

Junakinja krščanske ljubezni.

Dr. Fr. Jerè. (Konec.)

5. Marjetina žrtev.

»Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodi obilo sadu.« Te besede so se lepo spolnile na naši Marjeti.

Ako pomislimo, koliko je Marjeta v štirih letih storila, se moramo začudeno vprašati, kje je dobila za to časa in moči. Kolikrat svojih zmožnosti za dobra dela ne poznamo. Spe pod skorjo naše samoljubnosti. Samo junaške duše so preiskale

vse kote svoje narave in našle v njih neizmerne zaklade. In ljubezen jih je dvignila ter spremenila v dela. Človek namreč dela dobro, v kolikor ljubi Boga in sebe pozabi. In Marjeta je nase popolnoma pozabila in se vso žrtvovala za druge. Vsaka minuta v dnevu je imela na sebi pečat samoodpovedi. Njen prosti čas so popolnoma zavzele razne dolžnosti ljubezni do bližnjega. In ker so bila ta opravila njeni naravi več ali manj zoprna, je bilo njeno življenje zadnjih štirih let neprestana samozataja.

Delala je na tihem. Večina družin je mislila, da ima Marjeta opraviti samo z njimi. Šele po njeni smrti, ko so spoznali vse njeno življenje, se je tudi zvedelo, koliko je storila. Tedaj so šele spoznale šole, kjer je učila, družine, ki jih je privedla do boljšega življenja, dušni pastirji, ki jim je na tihem pomagala, kaj jim je bila Marjeta.

Delo krščanskega usmiljenja jo je tako zaposlilo, da je morala zanemarjati svoje prijateljice in je postala vedno bolj osamljena. Njena družčina so bili neuki otroci, njene prijateljice so bile družine, ki že dolgo niso spolnjevale verskih dolžnosti. Tu je mogla od svojih zakladov le deliti, pridobiti ni mogla ničesar.

Njeno vnemo so dostikrat napačno sodili. Bila je angelska duša, ki je vse delala iz čiste ljubezni do Boga in do bližnjega. Z otroško preprostostjo je vsakemu stregla in si ni mogla misliti, da bi bilo v prijaznosti kaj napačnega. In vendar so njeno delo za ranjence hudo obrekli. Ko je to zvedela, je bila sprva kar uničena, da si nekoč niti v cerkev ni upala. Šele pater N., ki je odslej vodil njeno dušo, jo je potolažil in osrčil. Od tistega časa je imela na svojih potih tudi spremljevalko. Celo starši so ji na rahlo očitali, da drži premalo nase, da občuje le v delavskih družinah in da vse razda. Tudi to jo je bolelo, a prenašala je vdano, ker je dobila

Višarska Mali božja.

tolažbo v molitvi. Polagoma je pa tudi v njeni duši postalo temno. Začela je obupavati nad seboj in dvomiti o resničnosti svoje ljubezni do Boga. Toda tudi to je vdano trpela. Končno se ji je zdelo, da sliši Gospodov glas: »Bodi vedno zaposlena, misli na druge in delaj zanje, obiskuj siromake, tolaži žalostne, ne daj, da bi se še za trenutek vrnila v strašno temo, kjer si toliko trpela.« In odslej ni več omahovala. Vse je obrnila na eno; Kristusa ljubiti in mu služiti v njegovih »najmanjših bratih«. In ko je tako hodila od koče do koče, od siromaka do siromaka, si je bila v svesti, da te male žrtve njeno življenje čudovito poplemenitujejo in da je vsak njen korak čin ljubezni.

In vendar je šla kakor tujka skozi ta svet. Vedno je želela odtegniti se zunanjemu svetu, da bi mogla neovirano živeti notranje življenje. Včasih je bila ta njena želja tako silna, da se ji ni mogla ustavljati. Šla je v kako samotno cerkev in se zatopila v molitev ali pa je po končanem dnevnem delu cele ure preklečala v molitvi.

Najrajši bi bila šla h karmeličankam, da bi se popolnoma posvetila bogomislennemu življenju. Ker so pa križarke tedaj izgubile mnogo sester in so potrebovale novih, se je odločila zanje. A prišlo je drugače.

Imela je v vojski tri brate na zelo nevarnih krajih. Starši so bili v silnih skrbah. Ko je nekoč mati spet žalovala, ji je Marjeta rekla: »Vsi trije se bodo vrnili, saj sem jaz zastavila zanje svoje življenje.« Od tega časa se je pripravljala na smrt. Umrla je v času, za katerega je vedela, stara tri in dvajset let. Vsi trije bratje, od katerih sta pozneje dva postala duhovnika, so se iz največjih nevarnosti srečno vrnili. Marjeta je odšla po plačilo, zapustila kraj svojega plodonosnega delovanja, a njen duh še živi na njem. Mnogo mladih deklet, ki so jo poznala, se je oprijelo nje-nega dela, in so velika opora dušnim pastirjem. Več izmed njih je odšlo v samostan. Kmalu po Marjetini smrti je bil pri frančiškanih misijon, za katerega je bila Marjeta še vse pripravila, a najboljša priprava je bila njena blažena smrt. Žetev je bila obilna...

Njeno življenje je glasna pridiga o krščanski ljubezni, in mnogo jih je, ki to pridigo poslušajo; saj je njen življenjepis razširjen med Francozi v več kot 100.000 izvodih, medtem ko je nemški doživel v osmih mesecih deset izdaj.

Na Marjetinem grobu stoje pod podobno križane Ljubezni besede, ki jih je Marjeta cenila v življenju: Kristus naj vlada.

Osvojevalci nebes.

Ante Kordin.

Čudolep je pogled v duhovno bogate duše. Kakor da so kos nas samih, ako smo kdaj stopili v stopinje njihovega pota. Tako slično se nam zgodi, kakor spremljevalcu sv. Vavilava, ki je trepetal vsled hudega mraza in ni hotel hoditi po snegu pred svetnikom; prijetna pa je bila pot, ko je stopal v svetnikove stopinje! Svetniške duše nam niso samo za vzor ali v vzpodbudo, ampak nas pogostokrat potrjujejo, da na potu uveljavljenja božjega človeka v nas, prav hodimo.

Ako sem slučajno rešil pozabe naslednje vrstice,¹ ki tako preprosto opisujejo življenje, bogato milosti in redovni-

štva, ki je skrito v ljubezni božji používalo svoje življenske sokove, da je vzrastla duša v prekrasno vrtnico božjega otroka, je hkrati tudi znak hvalečnosti do slovenskega redovništva, ki v nesebični ljubezni božji vrši najlepše poslanje božje v širnem svetu in doma — z delom in molitvijo.

*

Leta 1912. je potrkala pridna slovenska deklica na samostanska vrata klarisij v Briksenu in zaprosila za sprejem. Ker je bila od zanesljive strani priporočena, ji je bil sprejem zagotovljen in kmalu je vstopila kot kandidatinja. Čeprav je bila uboga, je samostan našel v njej zaklad, ki odtehta vse bogastvo; že v noviciatu je razvila sestra M. Antonija (to ime je prejela pri preobleki) takšno gorečnost za krepostno življenje, da je ves samostan ob njej oživel. To pa ni bila samo začetniška gorečnost novink, ki se kmalu použije; M.

¹ Napisal jih je P. Emilian O. F. M. v nemškem časopisu za redovnice »Ob svetih virih« leta 1926. v 4. zv. Sedanja opatinja mati Vincencija je sporočila, da je imenovana s. M. Antonija bila rojena 12. okt. 1880 v Št. Lenartu v Brodeh na Koroškem in se je pisala Terezija Koprivnik. Umrla je 4. febr. 1920. Dve njeni sestri sta klarisijki, ena je uršulinka. Vse tri so Slovenke.

Antonija je rastla in napredovala od dne do dne. V začetku so bile sestre v skrbeh, da jo težijo bremena in žrtve, ker je večkrat jokala v koru. Vprašale so mlado novinko, ali je žalostna, a jim je vedno odgovarjala: »O, ne, jaz sem najsrečnejša na zemlji, jočem samo od veselja in ljubezni.« Kdo bi mogel prešteti vse Bogu potočene solze? In ravno ta hvaležnost ji je bil vir vedno večjih božjih milosti. Nobena žrtev ji ni bila pretežka, nobeno delo pretrdo, ker je vse vršila iz ljubezni do Onega, s katerim je stala v svojem srcu v stalnem stiku. Že na njenem vnanjem obnašanju se je opazilo njeno stalno življenje z Bogom; tako spoštljiv in skromen je bil njen nastop, da so njene sestre ob pogledu nanjo občutile božjo bližino samo. Vsak prosti čas je porabila, da je obiskala sv. R. T. Kako se je vedno veselila na prve petke presveteга Srca, ko je bilo izpostavljeno Najsvetejše od četrtega 4. ure pop. do petka 5. ure zvečer. To je bil zanjo praznik, ko je mogla Jezusa iz bližine iskreno moliti, ljubiti in mu zadoščevati. Ako ne bi pokorščina omejevala njene gorečnosti, bi najraje preklečala noč in dan pred Najsvetejšim.

Vzporedno z božjo ljubeznijo je vzdrževala in krepila ljubezen do s o s e s t e r. Občudovanja vredna je bila, kako je znala z vsako sestro enako prijazno občevati, čeprav je imela svoje dolžnosti. Sestre so jo večkrat vpraševale, kako dela, da vedno ohrani potrpljenje kljub stalni zaposlenosti. Tedaj je svetniška duša vedno odgovarjala: »Pustim, da Bog skrbi zame, On zna najbolje. Jezus premore vse.« Kaj vse bi mogli povedati o njeni pokorščini, saj se je zdelo, da čita želje predstojnikov iz njih oči. Lahko ste ji naložili najtežjo nalogo, vedno se je zahvalila z radostnim obrazom kot da se ji je izkazala največja dobrot. V svojem spokornem duhu je izvolila zase samo slabo in trdo, za druge pa je z nežno pazljivostjo skrbela, da se jim je godilo bolje. Kot velika ljubiteljica molka je takoj na prvo znamenje zvonca

utihnila s tiho mislijo: »Jezusu na ljubo hočem sedaj molčati.« Na sploh je govorila samo najpotrebnejše; ob duhovnih razgovorih, posebno o ljubezni do Jezusa in o sreči, da je nevesta Kristusova, je postala en sam ogenj in je vse potegnila za seboj. In lepo je bilo gledati, kako je ogenj ljubezni to malo svetnico polagoma použival in jo spreminjal v vedno lepši žrtveni plamenček.

Njeno hrepenenje po združitvi z Bogom je postajalo dnevno močnejše in večkrat je vzdiknila: »Kdaj bo prišel dan, ko bom smela k Jezusu in z njim večno prebivati!« Zaupno je pripovedovala sestram, da se ob misli na smrt počuti blaženo. Nekeč je razodela ta ponižna duša, ki je sicer vse tako skrbno skrivala, da se ji je Gospod na poseben način razodel, in odslej je postalo njeno hrepenenje po večnosti neutešno. Gospod pa si je kaj kmalu izvolil svojo zvesto nevesto, ki je toliko premolila, se žrtvovala in si nalažala pokoro za trpeče in umirajoče vojake ter za uboge grešnike. Mukepolna bolezen, ki jo je prenašala z angelsko vdanostjo, je še dopolnila, česar je še manjkalo. Z zgledno pobožnostjo je sprejela sv. popotnico, prosila je sestre še odpusčenja in se jim zahvalila za vso ljubezen. Umrla je, ko so sestre molile zaključno molitev dnevnice. Vsi so bili globoko ganjeni ob tako lepi smrti in jokajoče sestre so dobro čutile, da se je poslovila od njih svetnica. Vedno se še njeno ime izgovarja kot ime svetnice in vsem velja pokojna kot sveti vzor. — Pred vstopom v red sv. Klare je svetniška sestra Antonija bila pri plemiški družini, ki je bila protestantska; tu je bila radi svojih lepih lastnosti izredno priljubljena. Dobra sestra se je vedno hvaležno spominjala družine in se za njo žrtvovala in mnogo molila, da bi jo Bog privedel v katoliško vero in je še pred svojo smrtjo izjavila, da bo v nebesih toliko časa nadaljevala s prošnjami, da ji bo Bog izkazal to milost. Resnično, komaj je poteklo nekaj dni po njeni smrti, je vsa družina postala katoliška.

Čast in spoštovanje junaku, ki si pri obhajilni mizi išče moči, da more biti v revščini živim otrokom pravi Jožef; ki se krepí s sveto Evharistijo, da ljubi svojo, v požrtvovalnem življenju onemoglo ženo.

Zakon je red, ki se v njem napravi zaobljuba še pred noviciatom; če bi bil tu novicijat kakor v kakšnem samostanu, bi jih bilo le malo, ki bi napravili zaobljube. (Sv. Franč. Sal.)

Nespamet je velesila, ki ima povsod večino.

Ne številni, ampak hudobni otroci so grobokopi staršev, taki otroci namreč, ki so jih sami določili. En ali dva otroke, ki so jih sami hoteli, delajo staršem večje preglavice, kot osem ali deset otrok božjih.

Najlepši nagrobni govor za dobre starše je, če njih grobnico obkroža pet do deset otrok, ki v srcu in z besedo kličejo: »Bog ti plačaj, dobra mamica! Bog ti plačaj, skrbni oče, za lep zgled, za vzorno odgojo!«

LISTEK.

Zvest pastir.

Fr. Pengov. (Dalje.)

Škofova kazen je bila plačana, a preostalo pohištvo je obdržala pravična sodnija v zaporu; gotovo je bila prepričana, da si nakoplje trdovratni »zasmehovalec postave« novih kazni in nove dražbe. In tako je tudi bilo. Škof je tudi nadalje »prestopal zakon«, nastavljal ali nenastavljal duhovnike po cerkvenih in božjih postavah, zato pa so mu nakladala sodišča v Münstru, Koesfeldu in drugodi nove denarne kazni. Ker jih ni plačal, so prodali to, kar je bilo preostalo 16. marca na dražbi 27. marca, v petek, zjutraj ob 9. — Točno ob določeni uri se je pričel teater; bila je res gledališka igra, toda komedija (šaloigra), še mnogo bolj zabavna nego 16. marca. Tako hitre dražbene prodaje še ni videl svet. Predmetov je bilo na ducate in ducate, a vse je bilo tekom pol urice v trdnih rokah. Tokrat je bil gospod trgovec **Albers**, ki je izdražil vse brez izjeme. Nihče drug ves čas ni niti črnil, odtod čudovit mir med navzočimi. Bilo jih je ko listja in trave. Povpraševanja po vojaštvu ni bilo med narodom nobenega, zato pa ponudba od države toliko večja. Iz previdnosti v vojašnici pridržani vojaki so si morali na lastne stroške preganjati dolgčas.

Nadvse zabavno pa je bilo na dražbi.

Gospod **Albers**, edini kupec, si je bil natančno zapisal vsoto, ki jo je bilo treba iztržiti in je ponujal vedno toliko, da je končno sicer dosegel določeno vsoto, toda njegovi ponudki so bili v kričnem nasprotju z vrednostjo klicanih predmetov. Če je cenila sodnija predmet 50 tolarjev, je ponudil gospod **Albers** pet, če je bil pa predmet vreden 1 tolar, je on dal zanj 20 itd. A najlepše je prišlo najnazadnje.

Kot zadnji je prišel na boben doprnski kip svetega očeta. Visoko ga dvigne dražilec, a preden še more izreči vzklicno ceno, ga že prehiti gospod **Albers**: »300 tolarjev ponudim.«

»300 tolarjev, prvič, drugič — kdo da več — 300 tolarjev tretjič.«

Glasen »Živijo!« zadoni med množico in že se gnete izmed ljudstva neki gospod in položi kipu, ki zdaj ni bil več državen, lovorjev venec na glavo.

Ko je bila par tednov nato v Mavricu dražba, so prodali tamkaj tudi doprnski cesarja Viljema, in sicer za tri marke. Nekdo pričujočih se čudi nad tem in pripomni, da so iztržili nedavno pri škofovi dražbi za popolnoma sličen papežev kip celih 300 tolarjev. Tu ga zavrne neki münstrski meščan:

»Lole, ali ne veš, da je bil tisti kip iz vse drugačnega mavca (gipsa)!«

Ker je tudi gospod **Albers** vse predmete zopet posodil škofu, so hiteli navzoči, da jih spravijo domov. Tega transporta so se udeležili tudi odposlanci iz Gelderna in Kevelaerja, ki so bili vprav v mestu. V dolgi vrsti, s pohištvom na ramenih, je šel narod proti škofovi palači, na čelu doprnski kip Pija IX. z lovorjevim vencem na glavi. Na trgu pred dvorcem so položili predmete na tla, da pričakajo škofa, ki je bil vprav v stolnici pri slovesni službi božji. Ko pride ob pol 10 iz cerkve, ga sprejme vsa množica z največjo tihoto; vse poklekne, nadpastir pa deli vedrega obličja na vse strani sveti blagoslov. Ko vstopi v hišo, kjer je stal ovenčani Pijev doprnski kip, zagrmí tisočeri »Živijo!«, da se razlegne po vsem stolnem trgu. Škof se ljubeznivo zahvali in množica se razide. Mnogi so imeli rosne oči, vsi pa so bili veseli, da so mogli biti priče tega ganljivega prizora. — — —

Škofa Janeza Bernarda primejo.

Vlada naslednje mesece 1. 1874. škofa v Münstru osebno ni nadlegovala. Deputacije so trajale do majnika. Nekoč se mu je poklonilo skupno kar 6000 münstrskih meščank. Nato je šel škof na birmovanje. Ta pot je tako zanimiva, da ji moramo posvetiti posebno poglavje. — »Seveda so od sodišča še vedno tako rekoč deževale denarne kazni, kajti škofa tudi rubežen ni izpreobrnila. Ni se zme nil za majske postave. Koncem 1. 1874. so narasle kazni zopet na 3120 mark in ministrstvo je ustavilo škofu plačo, dokler se ne »poboljša«. Eksekutor je zopet prišel, v hišo in si zapisal pohištvo, ki niti ni bilo več škofova last.

Kar prispe 1. sušca 1875 pismo od okrožnega sodišča, da ima priti škof v Varendorf. Naložili so mu 40 dnevno ječo mesto denarne kazni. Meščani bi bili radi plačali zanj, a škof vse ponudbe ljubeznivo odkloni. Usoda, ki je bila že zadela Pavla, nadškofa kolinskega, Ledohovskega, škofa gnezen-poznanjskega in Matija Eberharda, škofa trijerskega, je čakala tudi našega Janeza Bernarda: — ječa.

Ves Münster je bil grozno razburjen, ljudstvo je šlo z enim očesom za svojimi opravki, z drugim pa je opazovalo škofijsko palačo. Dne 4. marca pridejo po slovo plemenite go-

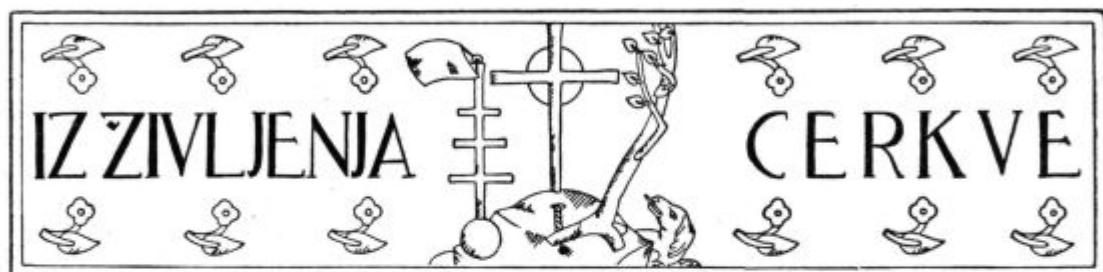
spe iz mesta; 10. marca pa mu ponovi vsa duhovščina svojo zvestobo in napravi veliko veselje, ker mu je dala poroštvo, da bo storila vse, česar on za ključavnico in zapahi ne bo mogel. — Dne 11. šušca povabi okrožno sodišče škofa na zagovor češ, da je povzročil objavo papeževe okrožnice v listu »Westfalski Merkur«. Škof gre tja osebno v spremstvu svojega kaplana, a vso pot ga obdaja neznanska množica, vsa vznejevoljena in v skrbeh, kaj bo. Škofove poteze so pa izražale le odločnost in srčni mir. Celo šalil se je ljubeznivi nadpastir: »Veste kaj?« je rekel kaplanu, »zdim se samemu sebi, kakor medved, ki ga vodijo okoli, da jim pleše.«

Sodišče ni moglo dokazati krivice škofu Brukmanu. Nemo in tiho je bilo prišlo ljudstvo do sodne palače Pilatove; nazaj pa je sprem-

ljalo škofa kot zmagovalca z nepopisnim navdušenjem. Škof je bil globoko ganjen in ni spregovoril besede. Ko stopi na domači prag se obrne in blagoslovi ljubeči in ljubljeni narod.

Drugi dan, 12. marca, se nenadoma raznese glas, da odpeljejo škofa proti poldnevu v Varendorf. Ker je pa Presvetli odšel ob 11. z doma, da se poslovi od nekaterih družin, policije ta dan ni bilo na izpregled.

13. sušca se poda škof po opravkih v Porenje; med potjo mu sporoči visokošollec Jos. Galand, poznejši župnik v Bremenu, da se je pripeljal zjutraj ob 7 policijski nadzornik Keutman pred škofijski dvorec, da ujame škofa; a gnezdo je bilo prazno in med veselim ukanjem ljudstva so odšli stražniki z dolгим nosom.

Težki časi... Katoliška akcija sedanjega časa, krščanska dobrodelnost, pridobivanje mlačnih, omahujočih, boj proti povodnji slabega beriva in časopisja, zatiranje alkoholizma in vsega kar ima ta tiran v spremstvu, vzgoja, varstvo in vodstvo mladine, — za vse to nam je treba celih mož. Trkamo pri kongregacijah: Ali imate takih mož?

Tri resne besede. Dunajske Marijine družbe so imele na praznik Marijinega oznanjenja veliko skupno zborovanje. Ob tej priliki so govorniki naglašali tri reči: Kardinal in nadškof dr. Piffl je spregovoril svarilno besedo proti silnemu navalu nenravnosti in umazanosti v sliki in knjigi. Prosil je, naj vsakdo pomaga, kolikor more, da se ta nedostojna šara zabrani. — Ravnatelj Jožef Leb je razpravljal o veliki nalogi letošnjega leta, o delu za katoliški tisk. (Obširna propaganda je bila določena za april. Uredn.) — P. Karel Marijan Andlau S. J. je opisoval trpljenje in preganjanje katoličanov v Mehiki in pozival navzoče, da je treba z največjim ogorčenjem ne le ugovarjati proti nečloveškemu divjanju v Mehiki, marveč zlasti na polju časopisja in organizacij vse storiti, da bodo naše dežele obvarovane podobnega gorja.

Razveseljivi podatki. Lani se je število Marijinih družb povečalo za 967. Največ pri-

rastka je bilo v Severni Ameriki (181), nato v Nemčiji (163), na Nizozemskem (74), na Poljskem 67... Skupno je bilo od l. 1911. do l. 1928. pridruženih rimski prvi Marijini kongregaciji 18.598 novih družb — povprečno vsak dan tri. V Jugoslaviji je število kongregacij l. 1927. napredovalo za 27. Ustanovljene so bile: ena za moške, pet za mladeniče, tri za srednješolce, štiri za žene, devet za dekleta, štiri za deklice in ena za dijakinje.

Pasijon v Erlu na Tirolskem. Letošnje poletje bodo pri pasijonskih igrah v Erlu vpri-
zarjali tudi posebno odlično Marijansko igro, ki jo je priredil jezuit P. Adolf Innerkofler z Dunaja. Prva predstava bo početkom junija — potem pa vse nedelje do konca septembra.

Odlična pohvala. Rimski očividec opisuje, kako sedanji Rimci posebno resno in zbrano preživljajo zlasti postni čas. Postne pridige v zgodnjih jutranjih ali pa ob poznih večernih urah so trumoma obiskane; udeležujejo se jih pridno tudi možje, ki so čez dan zaposleni in zadržani. Najlepši dokaz globoke vernosti Rimcev je pa velika udeležba pri duhovnih vajah. Bogati in revni, odlični in preprosti — vsi enako se žele okoristiti ob blago-

dejnih sadovih duševne obnove. Katerim čas dovoljuje, se odločijo za večdnevne duhovne vaje; tisti pa, ki se čez dan ne morejo odtrgati, pa gredo v samostanske domove in v tihoto v soboto zvečer ter ostanejo tam do ponedeljka v jutro, da se tako ločeni od svetnega šuma in hruma posvete zgolj skrbi za svojo dušo. — V odličnih družinah postne dni ne napravljajo in ne sprejemajo obiskov. Vsakdo išče prilike za primerno odpoved ali zatajevanje: eni se odreko tobaku, drugi običajni kupici vina, popoldanski kavi, čaju itd. Človek dobi vtis, ko to sliši, da so Rimci s Cerkvijo zares tesno združeni, da z njo čutijo, trpe, da se z njo vesele.

Državno priznanje. Japonska vlada je priznala usmiljeni sstri Antoniji v znak hvaležnosti za dolgoletno socialno, vzgojno in karitativno delovanje posebno nagrado, ki je precej vredna: dovolila ji je prosto in brezplačno vožnjo po vseh železnicah. Sestra Antonija se posebno trudi za vzgojo revnih japonskih deklic. Točasno vodi sirotišče in šolo v mestu Kobe.

Kitajec na poti v Sv. deželo. Julija 1927 se je odločil kitajski kristjan iz pokrajine Chili, čvrst mož, da hoče obiskati Jeruzalem in druge svete kraje v Palestini, češ, da bo potem umrl. Prehoditi bo moral pustinje in planjave srednje Azije.

Korak za korakom. Kam se pogreza uboga Rusija pod strahovlado boljševizma in sedanjih sovjetov, priča žalostno gibanje, ki javno širi brezboštvo. V Moskvi je ustanovljeno osrednje vodstvo »Zveze brezbožnikov«, ki ima svojo tiskarno in lastno založništvo. Svoje delovanje hoče razširiti čez vso Rusijo. Že lani je štela ta zveza 145.000 članov. Ti ljudje se s satansko drznostjo nazivajo »brezbožniki«. Izdajajo celo poseben časopis (mesečnik) s slikami, ki smešijo v šaljivi obliki vse, kar je kristjanom svetega. Kdaj se bo nesrečna Rusija izmotala iz vezi sedanjih tlačiteljev, ki hočejo prebivalstvu vzeti zadnjo tolažbo in uničiti vse verske svetinje. Gorje državi, kjer zavlada popolno brezboštvo.

Znanstvena dela sedanjega papeža Pija XI. Po objavljenem seznamu je sveti oče poprej, ko je bil še ravnatelj ambrozijanske knjižnice v Milanu in potem vatikanske v Rimu, spisal nič manj kot 50 raznih znanstvenih del in knjižic. Njegova stroka je zgodovina, starinoslovje, numizmatika (penezoslovje), umetnost, zemljepisje, planinstvo. Poleg vsega je pa bil trajno zaposlen v dušnem pastirovanju in v društvenem delu.

Pobožnost in učenost je združeval vseučiliški profesor Ferrini, ki je umrl pred 25 leti v Paviji na Italijanskem v sluhu svetosti. Svetniška razprava se je že pri-

čela. Sedanji papež Pij XI. je bil njegov osebni prijatelj. † Ferrini je bil velik učenjak; odlične uspehe je dosegel že na visokih šolah v Paviji in Berlinu. Radi tega je postal že z 28. letom vseučiliški profesor. Toda tudi kot znanstvenik in kot profesor je ohranil otroško-živo vero, pa je tudi živel kot globokoveren katoličan. S svojo skromnostjo in s svojim vzornim nastopom je pritegnil nase tudi osebe, ki so bile drugega mišljenja. Kot učenjak se je pa oprijemal najboljših modernih znanstvenih metod. Tudi za umetnost in za naravo se je z izrednim umevanjem in z velikim veseljem zanimal. Kot turist se je prav kakor naš sedanji papež povzpel na najvišje švicarske in italijanske vrhove. — Ferrini je res kakor od Boga izbrani junak verskega prepričanja v sedanji moderni dobi.

Zahvalnica. Pred 30 leti (24. marca) je papež Leon XIII. imenoval vladiko dr. Antona B. Jegliča za knezoškofa ljubljanske škofije. Tridesetletnica vstoličenja bo na praznik vnebohoda, 17. maja. Ta dan bo (vsled prošnje stolnega kapitlja) slovesna zahvalna služba božja v stolnici sv. Nikolaja v Ljubljani, dasi je presvetli jubilar nameraval praznovati 30letnico škofovanja le v tihi zahvalnosti Bogu vsemogočnemu. Na tej svečanosti bodo zastopani po odposlancih tudi ministri iz Beograda. Božja milost in božji blagoslov naj spremljata v obilni meri še v bodoče žilavo delavnost častitljivega apostola na ljubljanski škofijski stolici!

Tisoč let znaša starost vseh mož, ki so se udeležili obreda umivanja nog v ljubljanski stolnici na veliki četrtek. Povabljeni so bili: Anton Zalaznik z Vrhnike, star 89 let; Matevž Žug iz Iga, star 88 let; Jakob Rojc s Prežganja, star 86 let; Lovro Sernec iz Ljubljane, star 85 let; Jožef Havptman iz Ljubljane, star 84 let; Franc Novak iz Senčurja pri Kranju, star 84 let; Franc Vrhovec iz Ljubljane, star 84 let; Jakob Jager iz Ljubljane, star 84 let; Janez Kadivc iz Nevelj pri Kamniku, star 81 let; Jožef Murn iz Stopič pri Novem mestu, star 81 let; Jožef Jelnicar iz Kresnic, star 80 let; Ivan Cerar iz Ljubljane, star 75 let. — V mariborski stolnici so bili za obred umivanja nog povabljeni starčki: Janez Berglez 80 let star, Alojz Deutscher 63 let, Janez Drevenšek 66 let, Štefan Feigl 66 let, Jurij Gorjup 74 let, Franc Gsellman 61 let, Janez Karmel 75 let, Jakob Mahanjc 89 let, Filip Rodošek 83 let, Jožef Šerbela 78 let, Jakob Škofič 77 let in Matija Zmavc 71 let. — Skupna starost teh »apostolov« znaša 883 let.

Kronika. (Lavantinska škofija.) Andrej Stakne, kaplan na Trihovi, je premeščen v Središče o. D.; Franc Slana, kaplan pri Sv. Ruprtu n. L., je prišel na Prihovo. — (Ljubljanska škofija.) Za župnega upravitelja v Kokro je prišel Martin Dimnik, poprej kaplan v Loškem potoku; za župnega upravitelja v Novo Oselico pa Alojzij Tomè, poprej kaplan v Cerkljah pri Kr. — Premeščen je Anton Božnar, kaplan v Sv. Križu pri Kostanjevici, za kaplana v Cerklje p. Kr.; Jožef Kreiner, kaplan v Starem logu pri Kočevju je postal župni upravitelj istotam. — Na kaplansko mesto v Krškem je postavljen p. Avrelj Šerik, kapucin.

Smrtna kosa. 4. aprila je umrl v Zofijini bolnišnici na Dunaju po težki bolezni Martin Avšič, spirital mariborskih bogoslovcev, star šele dobrih 35 let. Za mašnika je bil posvečen l. 1916. — Pokojni sotrudnik »Bogoljuba« je bil goreč in svet duhovnik, dober pridigar (svoje cerkvene govore enega leta je dal natisniti v posebni knjigi), abstinent. Preden je odšel v bolnišnico je pisal uredništvu lista »Prerod« (št. 2, 1928): »Vsake številke Preroda se abstinent razveseli bolj ko pivec novega litra. Ko zopet prejemem novo število, me poživi in tukaj naravnost čutim, kolikega pomena je ta list. Pobral sem nekaj drobtin iz svojih zapiskov in vam jih pošiljam... Bolan sem; te dni bom odšel v bolnišnico. Ni mi hudo. V kolikor se umreti pravi: zapustiti ta svet, se nič ne bojim. Žal bi mi le bilo, ako bi z menoj tako mlad umrl katoliški duhovnik in — slovenski abstinent. Bog z Vami in z vašim delom!«

Kar na lepem... Bivši župnik stopiški Jakob Porenta, kanonik kolegiatnega kapitlja v Novem mestu, je na velikonočni torek spremljal svojega brata, profesorja Gašperja, ki je bil pri njem na obisku, k večernemu vlaku. Med potjo na kolodvor se je kanonik nezavesten zgrudil ter je čez par trenutkov izdihnil. Pokojni, dekanijski voditelj Marijinih družb, je bil vsekdar vesten, goreč in vzoren duhovnik v dušnopastirskem oziru, kakor tudi v prosvetnem, versko organizacijskem in gospodarskem delu; vedno živahen in ljubezniv, povsod točen in natančen. Bilo ga je samo zdravje, toda ure so se iztekle; šel je po plačilo brez zadnjega boja in trpljenja. Mir duši! — Velikonočni torek je v Dravi pri Mariboru utonilo 7 oseb. Lepo vreme jih je izvabilo iz mesta na izlet. Z bližnjega otoka so se hoteli prepeljati na čolnu, ki je bil obložen s senom. Vsled preobilne teže je čoln zajemal vodo, kar je povzročilo, da je deroča voda odplavila seno in ljudi. Nekaj se jih je rešilo, sedem jih je utonilo. — Velikonočni ponedeljek je šel narodni po-

slanec dr. Edo Lukinič na zagrebški kolodvor. Med potjo ga je zadela kap, da je takoj umrl. — »Lepa smrt« — pravijo posvetnjaki. Da, lepa — če je človek pripravljen in v prijateljstvu z Bogom! — V Olševku pri Kranju so našli 4. aprila v postelji mrtvega župnika v p. Simona Azmana. Star je bil 72 let. V posmrtnici smo čitali o njem to-le pohvalno označbo: »Bil je goreč dušni pastir, vnet za lepoto hiše božje, primeroma strog in natančen, a dobrega srca.« R. i. p.! — Iz Leš so sporočali, da je ondi (v Peračici) z žlico v roki — po južini — umrl 76letni mož Valentin Šolar. — V Polhovem gradu je pa na poti v cerkev izdihnila Marija Škof. Pokojna je bila skrbna gospodinja in dobrotnica revežev. Prihajala je k sv. maši tudi ob delavnikih. — V Šmihelu pri Postojni so pokopali cerkvnika, ki je par dni pred smrtjo še ministriral pri maši. Seveda je bil že dozorel, saj jih je imel 84 na plečih. — V Ljubljani je šla bivša gostilničarka Ana Zabukovec zadnjega marca na trg, da si nakupi potreščin za kuhinjo. Na trgu se je hipno sesedla. Domov so jo prinesli mrtvo.

Evharistična proslava v Novem Sadu bo na binkošno nedeljo maja meseca. To je prvi kongres v počeščenje sv. Rešnjega Telesa v Vojvodini. Udeležbo so napovedali odlični gostje: beogradski nadškof Rodić, škof Budanović iz Subotice, msgr. Pellegrinetti, apostolski nuncij v Beogradu, škof Aksamović iz Djakova in nadškof dr. A. Bauer iz Zagreba.

Zlato mašo je imel na Brezjah 10. aprila p. Marijan Širca, frančiškan. Rojen je bil v Pliskovici na Primorskem 7. jan. 1854. Pred vojno je služboval mnogo let na Kostanjevici, na Trsatu kot predstojnik. Svetovna vojska ga je pregnala s Sv. gore pri Gorici. Zlatomašnik je še vedno marljiv v spovednici, dasi bolehen. Bog ga ohrani!

Cerkno na Goriškem. 15 let bo pravkar za nami, ko je tudi pri nas nebeška Matí zasadila svoj vrt. Kratka doba; a vendar, kdo bi preštel vse milosti in dobrote, ki jih je v teh letih sipala nebeška Vrtnarica na svoje otroke. V skrbi vnetih voditeljev se je družba lepo razvijala in še dokaj srečno jadrjala skozi valove svetovnega gorja. Najtrdnjša vez nam je bilo in je še naše priljubljeno glasilo »Bogoljub«, ki prihaja k nam v sto izvodi. Z veseljem ga prebiramo in črpamo iz njega prelepih navodil. V prošlem letu se je poslovil g. voditelj Janko Premrl. Tri leta je z največjo skrbjo in vneto vodil našo četo. Odšel je službovat v Gor. Tribušo. Njegovo mesto je

prevzel g. Mirko Zorn, ki tudi z vnemo nadaljuje začeto delo. Dne 5. marca je preteklo leto dni, ko smo izgubile iz svoje srede najzvestejšo članico — bivšo prednico Tončko Guzeli iz Straže. Dolžnost nam je, da se je ob smrti obletnici spomnimo na tem mestu. Bridko je bilo, sprijazniti se z mislijo, da je to drago, nesebično srce nehalo biti. Tiha skromnost, neumorna delavnost na verskem in narodnem polju in točnost v izvrševanju dolžnosti: te čednosti so odsevale iz njenega življenja. Ko ji je sredi dela in truda zastavila pot zavratna morilka, ji je z vso močjo kljubovala. Vidno so pričele omagovati telesne sile, a še je vsak prosti trenutek pohitela k presv. Evharistiji, črpala je tam novih moči in tolažbe. V soboto, na dan, ko Marija najraje povabi svoje k sebi, je še enkrat prejela sv. popotnico in se poslovila.

Kobjeglava pri Štanjelu na Krasu. Naša kraška vas šteje samo 500 duš, pa se vendarle v marsičem kosa s svojimi sovrstnicami. Imamo dekleško Marijino družbo. Ni sicer številna, pa se trudi, da bi bila vzorna. Z njo vred je bila pred poldrugim letom ustanovljena tudi kongregacija za žene. Ta naj krepi in daje prirastek prvi, ki bo prospevala tudi radi tega, ker se zbira nežna mladina v Marijinem vrtcu — deklke posebej, dečki posebej. Prvi mladeniči so stopili pod Marijino zastavo 25. sept. lani. Začetek je storjen; naj slede še drugi. Prav ta dan, ko je bil obenem tudi cerkveni shod, je bila blagoslovljena krasna nova zastava Mar. družb. Stroški so bili poravnani deloma s prostovoljnimi darovi, deloma s prispevki od sodelovanja pri pasijonski igri. Dvakratna prireditve je privabila od vseh krajev čez 7000 udeležencev. Nastopilo je 80 oseb. — Tudi angel smrti se je oglasil v naši ženski M. družbi. 2. dec. l. l. je umrla ga. Jožefa Abram, mati prednice dekleške kongregacije. Rajna je bila znana kot mati ubogih. — Redne shode in skupno sveto obhajilo imamo vsak mesec in ob Marijinih praznikih. Tudi ob prvih petkih je udeležba čimdalje večja.

Sv. Jurij ob Taboru. Sporočamo, da so na praznik Marijinega oznanjenja vsa katoliška društva skupno proslavila materinski dan. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo Orlov. Med peto sv. mašo ob pol 11. uri so skupno pristopile k mizi Gospodovi družbenice. Popoldne ob treh smo se udeležili prireditve v društveni sobi. Matere so s te proslave odnesle domov prav lepe vtise. Upajmo, da ostanejo naklonjene našim organizacijam in privedejo svojo šoli odraslo mladino pod Marijino zastavo.

Mekinje in Sela pri Kamniku. Slično kakor v zadnjem adventu za fante sta imela župnika Tomažič in Čadež izmenoma duhov-

ne vaje za može v Mekinjah in na Selih, in sicer od 16. do 19. marca t. l. Bilo je po sedem stanovskih govorov, ki so trajali povprečno po eno uro in ki so bili (razen enega pri skupnem sv. obhajilu na praznik sv. Jožefa) vsi v zase ločenem prostoru. Velika je bila hvaležnost mož v obeh župnijah za izredno milost, ki se jim je nudila; prav tako vsega priznanja vredna je bila vnema, s katero so se udeleževali govorov. Vsi so spoznali velik pomen duhovnih vaj. Eden od njih se je izjavil, da bi mu deset misijonov toliko ne koristilo, kot samo te duhovne vaje.

Za življenje.

»Vstal je in izginil.« Rajni P. Abel pripoveduje: Nekoč me obišče na Dunaju častnik, ki je malo prej opravil pri meni sv. spoved. Pripoveduje mi, da se mudi pri njem neki rojak iz Štajerske, po poklicu ladijski kapitan pri Lojdu. »Revež je ves razdvojen z Bogom in ljudmi. Ali ga smem pripeljati k vam? Toliko sem ga pripravil, da želi z dobro spovedjo zadobiti notranji mir.« — »Gotovo! Z veseljem ga bom sprejel. Jutri je ponedeljek, ne bo veliko ljudi. Pridite z njim ob sedmih k moji spovednici.«

Ob dogovorjeni uri pripelje omenjeni častnik svojega prijatelja v cerkev. V spovednici je bila na vrsti predzadnja oseba. Častnika pozdravim in mu prikimam z glavo; nato je sledila spoved zadnje osebe, ki je čakala od prej pri spovednici. Zdaj pa stopi častnik v spovednico in pravi: »Oprostite, prečastni, ni mogel prenesti; vstal je in izginil.«

Kakor sem pozneje izvedel, je šel ubogi kapitan takoj v klet pri sv. Štefanu ter v dušku izpil par kupic vina. Od tu je hitel na Favoriten-koledvor, da bi se odpeljal preko Meidlinga v Atzgersdorf, kjer je nameraval z znanci prenočiti. Ves razburjen je zgrešil pri postaji prave stopnice, pa je čakal na strani, kjer pride vlak iz Meidlinga na Dunaj. Ko vidi, da vlak Dunaj-Meidling na drugi strani že prihaja, skoči urno čez progo, se spotakne in pade tako nesrečno, da ga stroj povozi in mu odtrga glavo. Ob pol osmih je ubežal usmiljeni roki božjega Odrašenika, ob desetih je padel v roke božjega Sodnika.

Razno.

Romanje na Trsat se vrši letos samo enkrat, in sicer o binkošti, t. j. v dneh od 26. do 28. maja. Polovična vožnja je že dovoljena. Mnogi, ki so se lansko leto romanja udeležili, sporočajo, da bodo letos zopet šli; tako se jim je dopadlo. Saj so stroški tudi

razmeroma majhni. Polovična vožnja iz Maribora do Trsata in nazaj stane 138 Din, iz Ljubljane 117 Din 50 p, iz Novega mesta 89 Din 50 p, iz drugih krajev temu primerno več ali manj, kakor so pač bolj oddaljeni ali bližji. Vsi romarji bodo na posebni ladji napravili skupen izlet na otok Krk. Prijavite se čimprej »Sveti vojski« v Ljubljani, Poljanski nasip 10.

Kdor se želi popolnoma posvetiti delu za treznost in prerod naroda, naj se javi »Sveti vojski« v Ljubljani, Poljanski nasip 10. V po-

štev pridejo le nesebične osebe (moški ali ženske), ki morajo biti predvsem globokoverne.

ODGOVORI.

M-a: Slušaj mater! Če je razmerje brezsmotno in nevarno, brezpogojno pretrgati. Ali se zavedaš, da si na gladki poti v prepad?

Vsem, ki pošiljajo dopise! Poročil, ki nimajo drugega kot n. pr.: »Imeli smo duhovne vaje. Udeležba velika. Bog daj stanovitnost! Hvala g. voditelju« — pač ne kaže objavljati.

Otrok Marijin. Za tisk še ni. Misli bi bile. Marija je Tvoje dobre volje vesela.

Odpustki za mesec maj 1928.

1. Torek. Sv. Filip in Jakob. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu svetega očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. Najdenje sv. Križa. P. o.: a) vsem, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

5. Sobota, prva v mesecu. Sv. Pij. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez., če obiščejo bratovsko cerkev.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom presv. Srca Jezusovega. — Pričetek pobožnosti na čast presv. Srca Jezusovega danes ali v petek. Glej spodaj: Mesečne pobožnosti.

8. Torek. Prikazen sv. Mihaela. P. o. udom za duše in vica danes ali v osmini.

13. Nedelja. Sv. Peter Regalat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj.

17. Četrtek. Vnebohod Gospodov. Sv. Paskal. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkv; glej v 4. številki »Bogoljuba« opombo v seznamu odpustkov za Velikonoč; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine; i) istim kakor 13. dan. — V. o.

18. Petek. Sv. Feliks Kant. P. o. istim kakor 13. dan. — Kdor opravlja pred binkošti ali v osmini praznika devetdnevnico na čast sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji.

19. Sobota. Sv. Ivo. P. o. istim kakor 13. dan.

24. Četrtek. Marija, pomočnica kristjanov.

P. o. udom br. naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Petek. Sv. Magdalena Paciška. P. o. udom škapulirske br. karmelske M. b.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Binkošti. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali župno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 1. dan. — Tretjerednikom v. o. — Glede devetdnevnice glej 18. dan tega meseca. Kdor jo je že opravil, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke. — P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

30. Sreda. Sv. Ferdinand. P. o. istim kakor 13. dan.

31. Četrtek. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Udom br. naše ljube Gospe presv. Srca p. o. danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi p. o. — 2. Kdor gre po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega k sv. obhajilu in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 6. in prvi izmed petkov je 11. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju se najprimerneje začne v nedeljo, 13. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. obhajilo in kaj moli ali premišluje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral iznova začeti. Sv. obhajilo se sme sprejeti že v soboto; drugo se opravi v nedeljo. — Glede spovedi pri 2. in 3. pobožnosti velja to-le: kdor sv. obhajilo prejema skoro vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadobljenje odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugosl. tiskarno: Karel Čeč.

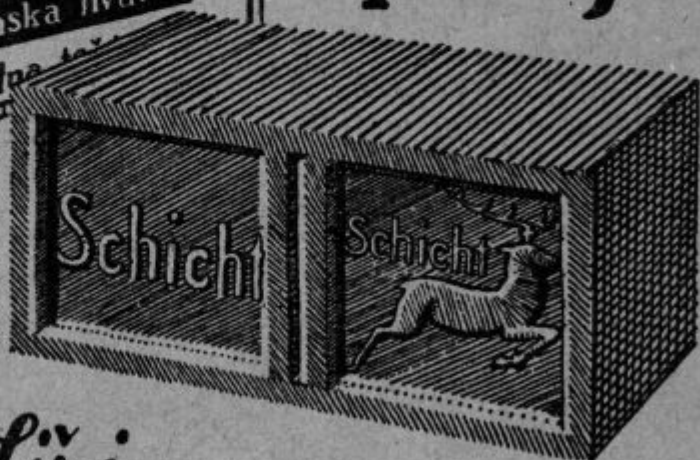
Schichtov

način pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Neomejena varnost!

KRANJSKA HRANILNICA

v Ljubljani, Knafljeva ulica števil. 9

eno minuto od glavne pošte,
najstarejša hranilnica v Jugoslaviji (ustanovljena leta 1820)

zda je last Ljubljanske oblasti,

katera jamči za
vse njene obveze z vsem svojim
premoženjem in davčno močjo, sprejema vloge
na hranilne knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu
obrestovanju ter izposoja denar glasom štatuta na hipoteke in menice
po zelo ugodni obrestni meri. — Vloge v naši hranilnici
so proste rentnega davka. Stanje vlog koncem
decemb. 1927 je znašalo okroglo
Din 50,000.000.—.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

*...v to imam največje
zaupanje*

ENERGIN

železnato kina vino
daje

**močno in zdravo kri,
izvrsten tek,
močne živce.**

Za okrepitve dece in odraslih
zadoščajo 3 velike steklenice.

3 velike steklenice 128 Din.

REVMATIZEM

protin, bodljaje, omotico,
išias, zobobol, glavobol in
hripro

zdravi samo **ALGA**

V vseh lekarnah in drogerijah.

1 stekl. s točnim navodilom	16 Din.
4 steklenice	77 Din.
8 steklenic	131 Din.
14 steklenic	205 Din.
25 steklenic	320 Din.

Naročila adresirajte: **LABORATORIJ „ALGA“ SUŠAK 13**

*Zarom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpeninovo milo